

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 559

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Έν Αθήναις, 24 Μαρτίου 1891

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταϊς, επαρχίαις.	"	8.50
Έν τῷ ἔξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσσίᾳ.	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἰμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — *A. Matthey* : Ἡ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — *Έδμόνδου δὲ Ἀμί- τοις* : ΙΣΠΑΝΙΑ. — Ἡ ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΣ ΥΠΟ- ΓΡΑΦΗ, (ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ), Δμλ. — ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ- ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα- νείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ Παυλίνα δὲν ἐπερίμενε καλλίτερον, ἔτρεξε καὶ ἐξη- πλώθη κατὰ γῆς πλησίον του, συστρεφομένη ὅπως καὶ ἐκεῖνος. Ἐδοκίμασεν ὁμως μεγάλην ἀντίστασιν, καθ' ὅσον ἠγναντιοῦτο νὰ τὸν σηκώσῃ· πλὴν ἐπὶ τέλους κατώρθωσε καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τοὺς βραχίονάς της, ὅπως δὲ τὸν καθησυχάσῃ :

— Σιώπησε, φωνακλά, τῷ εἶπε, καὶ ἔλα νὰ κάμωμε κούνια.

Ὁ Λουκιανὸς ἐσιώπησε διὰ μιᾶς.

Ἡ Ἰωάννα ἀπέβαλλε τὸ σοβαρὸν ὕφος της, καὶ διά- πυρος χαρὰ ἔλαμψεν εἰς τὸ πρόσωπόν της· ἔσπευσαν καὶ οἱ τρεῖς πρὸς τὸ μέρος ἔνθα εὕρισκετο ἡ αἰώρα, ἀλλ' ἡ Παυλίνα πρώτη αὐτὴ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀναβάτου.

— Κουνήσατέ με, ἔλεγε πρὸς τὰ παιδιά, τὰ ὅποια ὤ- θουν αὐτὴν ὅσον ἐπέτρεπεν ἡ δύναμις τῶν μικρῶν χει- ρῶν των.

Πλὴν ἐπειδὴ αὕτη ἦτο πολὺ βαρεῖα, μόλις ἠδύναντο νὰ τὴν κινήσουν.

— Δυνατὰ λοιπόν, ἐπανελάμβανεν, ὦ! τὰ ζῶα δὲν εἰξεύρουν.

Έν τῇ ἰαπωνικῇ σκιαδὶ ἡ κυρία Δεβέρλου ἠσθάνετο ἑλαφρὰς φρικιάσεις, καὶ ἐπανελάμβανε συχνὰ ὅτι ὁ και- ρὸς ἦτο ἀκόμη ψυχρὸς, ἂν καὶ ὑπῆρχε λαμπρὸς ἥλιος, παρεκάλεσε δὲ τὸν Μαλινιῶ νὰ τῆς δώσῃ ἓν ἐπανωφό- ριον, ἐκ λευκοῦ κασμιρίου, ἀνηρτημένον ἐπὶ τοῦ σιδήρου τοῦ παραθύρου, καὶ συνδιελέγοντο ὁμοῦ οἰκογενειακῶς περὶ ἀντικειμένων, τὰ ὅποια ἐλάχιστα ἐνδιέφερον τὴν Ἑλένην.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ τελευταία ἀνησύχει, φοβουμένη μήπως ἡ Παυλίνα ἀκουσίως ἀναστρέψῃ τὰ παιδιά, ἔσπευσε καὶ αὐτὴ εἰς τὸν κῆπον, ἐγκαταλείψασα τὴν Ἰουλίαν καὶ τὸν νεανίαν διαμφισθητοῦντας περὶ τινος συρμοῦ πῖλων, τοὺς ὁποίους ἐνεκωμιάζον.

Ἄμα ἡ Ἰωάννα παρετήρησε τὴν μητέρα της, τὴν ἐπλη- σίασε μὲ ἤθός τι ὀκνηρίας καὶ ἰκετευτικὴν τινα παράκλη- σιν ἀπεικονιζομένην εἰς τὸ πρόσωπόν της.

— Μαμά, ἐψιθύρισε, μαμά.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη, ἥτις κάλλιστα ἐνό- ῳησε τὴν πρόθεσίν της· εἰξεύρεις ὅτι σοὶ τὸ ἀπηγόρευσα.

Ἡ Ἰωάννα ἐτρελλαίνετο διὰ τὴν αἰώραν, τῇ ἐφαίνετο, ὅτι ἐλάμβανε πτερά, καὶ ἔλεγεν ὅτι ὁ ἀήρ, ὅστις ἐκτύπα

τὸ πρόσωπόν της, τὸ αἰφνίδιον αὐτὸ καὶ ρυθμικὸν σύρε καὶ ἔλα, δίκην πτερυγίσματος, τῇ ἐπροξένουν τὴν θελ- κτικὴν ἀπάτην ἀποδημίας εἰς τὰ νέφη· καὶ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ὑπάγῃ ὑψηλὰ· πλὴν ἡ τοιαύτη χαρὰ εἶχε πάν- τοτε κακὸν ἀποτέλεσμα· μίαν ἡμέραν τὴν εὖρον προσ- κεκολλημένην εἰς τὰ σχοινία, λιπόθυμον, μὲ τοὺς ὀφθαλ- μούς ἀνοικτούς καὶ ἐξηγριωμένους ἐκ φόβου. Ἄλλοτε εἶχε καταπέσει ἀκαμπτος ὡς χελιδὼν τυφεκισθεῖσα.

— ὦ! καλὲ μαμά, λιγάκι, ἐξηκολούθησε, μὰ λι- γάκι. . .

Καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς, ὅπως τὴν καθησυχάσῃ, τὴν ἔθεσε νὰ καθῆσθαι ἐπὶ τοῦ ἀναβάτου· τὸ παιδίον διέλαμψεν ἀπὸ χαρὰν μετὰ τινος ἐκφράσεως εὐλαβοῦς, ἑλαφρὸς δὲ τρόμος ἀπολαύσεως ἐτάραττε τοὺς γυμνοὺς αὐτῆς βραχίονας· καὶ ἡ Ἑλένη τὴν ὤθει ἑλαφρῶς.

— Δυνατώτερα, δυνατώτερα, ἐψιθύρισεν.

Ἡ Ἑλένη ὁμως δὲν ὑπήκουε· δὲν ἐτόλμα κἂν νὰ ἀφήσῃ τὸ σχοινίον, καὶ ἐξήπτετο ἡ ἰδία αὐτῇ, ἔχουσα τὰς πα- ρειὰς ἐρυθρὰς, ὅλως παλλομένη ὡς ἐκ τῶν ὠθήσεων, τὰς ὁποίας μετέδιδεν εἰς τὸν ἀναβολέα· ἡ συνήθης αὐτῆς σο- βαρότης ἐθεμελιοῦτο εἰς εἶδός τι συνεταιρισμοῦ πρὸς τὴν θυγατέρα της.

— Ἀρκεῖ! ἀνέκραζεν ἀναλαμβάνουσα αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονας.

— Τότε, κουνήσου σύ, σὲ παρακαλῶ, κουνήσου σύ, ἐπανελάμβανε τὸ παιδίον, τὸ ὅποῖον ἦτο ἀνηρτημένον ἐπὶ τοῦ τραχήλου της.

Ἐπλέγετο ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα της νὰ πετᾷ, ὡς ἐσυνεῖθε· νὰ λέγῃ, ἀπολαμβάνουσα μεγαλειτέραν χαρὰν ἀκόμη, νὰ βλέπῃ τὴν μητέρα της μᾶλλον, παρὰ νὰ αἰωρῆται ἡ ἰδία, τὴν ἠρώτησε δὲ αὕτη μειδιῶσα :

— Ποῖος θὰ μὲ κουνήσῃ ;

Ὅσακις αἰωρεῖτο διετηρεῖτο σοβαρὰ καὶ ἀνήρχετο εἰς μέγιστον ὕψος.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ κύριος Ραμβῶδος ἐπα- ρουσιάσθη ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς οἰκοφύλακος. Εἶχε συναν- τήσῃ πολλὰκις τὴν κυρίαν Δεβέρλου παρὰ τῇ Ἑλένῃ καὶ ἐπίστευσεν, ὅτι δικαιοῦται νὰ παρουσιάζεται ἐκεῖ, ὅσα- κισ συνέπιπτε νὰ μὴν εὕρισκῃ τὴν τελευταίαν ἐν τῇ οἰ- κίᾳ της.

Ἡ κυρία Δεβέρλου τὸν ὑπεδέχετο λίαν προσχαρῆς, θελ-

γομένη μεγάλως ἐκ τοῦ ἀφελοῦς πνεύματος τοῦ ἀξιοτίμου αὐτοῦ κυρίου· καὶ ἤδη ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁμοίως καὶ ἐβυθίσθη ἐκ νέου εἰς ζωηρὰν συνομιλίαν μετὰ τοῦ Μαλιγιῶ.

— Καλέ, φίλε μου, πήγαινε νὰ τὴν κουνήσης! πήγαινε, φίλε μου, ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα χοροπηδῶσα περὶ τῆς μητρὸς τῆς.

— Σιώπησον! καὶ δὲν εἰμεθα εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλένη ὑποκριθεῖσα ἥθος σοβαρότητος.

— Θεέ μου! ἐπιθύρῃσεν ὁ κύριος Ραμβῶδος, ἐὰν σὰς παρέχη αὐτὸ εὐχαρίστησιν, εἰμὶ προθυμότετος· μήπως δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ εὐρισκώμεθα εἰς ἐξοχήν;

Ἡ Ἐλένη ἐνέδωκεν ὅταν ἦτο νεανὺς ἠρέσκετο νὰ αἰωρηθῆται ἐπὶ ὥρας, καὶ ὅταν ἤρχοντο εἰς τὴν μνήμην τῆς τὰ μεμακρυσμένα αὐτὰ ἀντικείμενα, τὴν ἐπλήρουν ἀπὸ ἀφαιτον εὐχαρίστησιν.

Ἡ Παυλίνα, ἥτις ἐκάθητο μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ λειμῶνος, ἐμεσολάβησεν, ὡς κόρη χειράφετος, διὰ τοῦ ἐλευθερίου αὐτῆς ὕφους:

— Μάλιστα, μάλιστα, κύριε, πήγαινε νὰ τὴν κουνήσετε καὶ κατόπιν νὰ κουνήσετε καὶ ἐμέ, δὲν ἔχει οὕτω, κύριε;

Ἡ Ἐλένη ἀπεφάσισε νὰ ἐνδώσῃ ἡ νεότης, ἥτις ἐνυπῆρχεν ἐν αὐτῇ, ὑπὸ τὴν ψυχρὰν ἔκφρασιν τῆς ἐξόχου αὐτῆς καλλονῆς, διέλαμπε μετὰ χαριεστάτης ἀφελείας. Ἐδεικνύετο ἀπλοϊκὴ καὶ φαιδρά, ὡς ὑπότροφος· πρὸ πάντων δὲν εἶχε σεμνοτυφίαν, μειδιῶσα δὲ ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ δεῖξῃ τὰς κνήμας τῆς, καὶ ἐζήτησεν ἐν σχοινίον ὅπως προσδέσῃ τὸ φόρεμά τῆς ὑπεράνω τῶν σφυρῶν. Ἐπειτα ἀναβάσασα κατ'εὐθείαν ἐπὶ τοῦ ἀναβάτου, μὲ τοὺς βραχίονας τεταμένους, ἀφοῦ ἔλαθε τὰ σχοινία, ἀνέκραξε περιχαρῶς:

— Ἐμπρός! κύριε Ραμβῶδε... ἐλαφρὰ κατ' ἀρχάς.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος, εἶχεν ἀναρτήσει τὸν πῖλόν του εἰς τινὰ κλάδον· ἡ εὐρεῖα καὶ ἀγαθὴ αὐτοῦ φυσιογνωμία, διέλαμψεν ὑπὸ μειδιάμα πατρικόν. Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη περὶ τῆς στερεότητος τῶν σχοινίων, ὡς καὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, ἐξ οὗ ἦτο ἐξηρητημένη ἡ αἰώρα, ἀπεφάσισεν ὅπως δῶσῃ ἐλαφρὰν ὄθησιν.

Ἡ Ἐλένη διὰ πρώτην φοράν ἐφάνη ὅτι ἐλησμόνει τὸ πένθος τῆς. Ἐφερὲν ἐσθῆτα στακτοχόρου, διακεκοσμημένην ἐκ κόμβων, χρώματος μαλάχης, ἐκινεῖτο δὲ κατ' ἀρχὰς βραδέως, ἐπιψαύουσα τὸ ἔδαφος ὡς ἀναλκνιζομένη.

— Ἐμπρός! Ἐμπρός.

Τότε ὁ κύριος Ραμβῶδος, μὲ τὰς χεῖρας προτεταμένους, λαβὼν τὸν ἀναβολέα ἐκ τοῦ πόρου, μετέδωκεν εἰς αὐτὸν κινήσιν ζωηροτέραν.

Ἡ Ἐλένη ὑψοῦτο καὶ εἰς ἐκάστην πτήσιν ἐκέρδιζεν ἔκτασιν· ἀλλ' ὁ ρυθμὸς διειρήνι εἰσέτι βραδύτητα τινὰ καὶ ὀλοὲν ἀνυψοῦτο· διειρηθεῖτο σοβαρά, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαστράπτοντας. Εἰς τὸ ὥραϊον αὐτῆς καὶ ἀφρονον πρόσωπον, μόνον οἱ μυκτῆρες ἐκολποῦντο, ὡς διὰ νὰ ἀναπνέῃ περισσότερον ἀέρα· οὐδεμία δὲ πτυχὴ τῶν ἐνδυμάτων αὐτῆς εἶχε λυθῆ· μόνον εἰς πλόκαμος εἶχε διαφύγει ἐκ τοῦ μεταυχενίου αὐτῆς καὶ ἐκυμαίνετο.

— Δυνατώτερα, δυνατώτερα!

Ἐκάστη ὄθησις τὴν ἀνύψου καὶ ἀνήρχετο ὑψηλότερα πρὸς τὸν ἥλιον. αὐρὰ τις ἀπομακρυνομένη αὐτῆς προσέπνεεν εἰς τὸν κῆπον, ἐκινεῖτο δὲ μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ αὐτὴν εὐκρινῶς· ἔμελλε νὰ μειδιάσῃ· τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο καταπόρφυρον, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλου ὡς ἀστέρες, ὁ ἀπογυμνωθεὶς πλόκαμος προσετριβετο ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς, καὶ μολονότι τὸ σχοινίον περιέδενε τὰ ἐνδύματά τῆς, αὐτὰ ἐκυμαίνοντο καὶ ἀπεκάλυπτον τὴν λευκότητα τῶν σφυρῶν τῆς, εἶχε δὲ τὸ στήθος προπετὲς καὶ ἐλεύθερον, ζῶσα ἐν τῷ ἀέρι ὡς εἰς ἰδίαν πατρίδα.

— Δυνατώτερα! Δυνατώτερα.

Καθίδρωσ ὁ κύριος Ραμβῶδος, μὲ τὸ πρόσωπον ἐρυθρόν, κατέβαλε πᾶσαν τὴν δύναμίν του καὶ ἀφῆκε νὰ τοῦ διαφύγῃ κραυγὴ ἡ Ἐλένη ὀλοὲν ἀνυψοῦτο.

— Μαμά! μαμά! ἐπανελάμβανεν ἡ Ἰωάννα ὡς ἐν ἐκστάσει.

Ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ λειμῶνος καὶ ἐθεώρει τὴν μητέρα τῆς, μὲ τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας συνεσφυγμένους ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡς εἰ κατέπινεν ἡ ἴδια ὄλον τοῦτον τὸν ἀέρα, ὅστις προσέπνεεν· ἠσθάνετο νὰ ἐκλείπῃ ἡ ἀναπνοή τῆς, καὶ παρηκολούθει ὀρμεμφύτως διὰ ρυθμικῆς τῶν ὤμων κινήσεως τὰς μακρὰς ταλαντεύσεις τῆς αἰώρας κραυγαζούσα:

— Δυνατώτερα! δυνατώτερα.

Ἡ μήτηρ τῆς ἀνυψοῦτο πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω! Οἱ πόδες αὐτῆς ἔψαυον τοὺς κλάδους τῶν δένδρων.

— Δυνατώτερα, μαμά, δυνατώτερα.

Ἄλλ' ἡ Ἐλένη προσήγγιζε τὸν οὐρανόν, τὰ δένδρα ἐκάμπτοντο καὶ ἔτριζον ὡς ἐπὶ ἰσχυροῦ ἀνέμου· δὲν ἔβλεπε δὲ τίς πλέον εἰμὴ τὸν στρόβιλον τῶν ἐνδυμάτων τῆς, τὰ ὅποια ἐπατάγουν μετὰ θορύβου φοβεροῦ. Ὅταν κατήρχετο ἔχουσα τοὺς βραχίονας τεταμένους, τὸ στήθος προτεταμένον, ἐταπεινοῦ ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν διειρήνι ἀκίνητον ἐπ' ὀλίγον, κατόπιν δι' ἐτέρας ὠθήσεως τὴν ἔφερε καὶ τὴν ἐπανέριπτε πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς λιπόθυμος, μὲ τὰ βλέφαρα κλειστὰ ὡς ἐκ τῆς ἀπολαύσεως, ἣν τῇ ἐπέφερον αἱ ἀναβάσεις αὐταὶ καὶ αἱ καταβάσεις, αἱ ὅποια τὴν ἔκαμνον νὰ ἰλιγγίῃ· ἀνερχομένη πρὸς τὰ ἄνω, προσήγγιζε τὸν ἥλιον, τὸν ξανθὸν αὐτὸν ἥλιον τοῦ Φεβρουαρίου, ὅστις ἔριπτε ψεκάδας χρυσοῦ φωτὸς διὰ τῶν ἀκτίων του· καὶ ἡ καστανόχρους αὐτῆς κόμη ἐκ τῆς ἀντανάκλασεως αὐτῆς, ἐλάμβανε τὸ χρῶμα ἡλέκτρου· ἐφλογίζετο, καὶ σχεδὸν εἰπεῖν ἀνεφλέγετο ὀλόκληρος, ἐνῶ οἱ ἐκ κυανῆς μετὰξῆς κόμβοι αὐτῆς, ὁμοιάζον ὡς φωτεινὰ ἄσθη, ἀπαστράπτοντα ἐπὶ τῆς στακτοχόρου αὐτῆς ἐσθῆτος. Ἐνῶ περὶ αὐτῆς ἡ ἀνοιξίς ἀνεγεννᾶτο, καὶ οἱ ἰόχροοι ὀφθαλμοὶ τῶν δένδρων ἔριπτον τὸ ἀβρὸν αὐτῶν χρῶμα λάκκης εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ.

Τότε ἡ Ἰωάννα ἤνωσε τὰς χεῖρας, ἡ μήτηρ τῆς τῇ ἐφάνετο ὡς ἀγία μὲ χρυσοῦν φωτεινὸν στέφανον περὶ τὴν κεφαλὴν, ἵπταμένη πρὸς τὸν παράδεισον, καὶ ἐτραυλίζεν ἀκόμη:

— ὦ! μαμά! μαμά! διὰ φωνῆς πεπνιγμένης.

Ἐν τούτοις, ἡ κυρία Δεβέρλου καὶ ὁ Μαλιγιῶ εἶχον προχωρήσει ὑπὸ τὰ δένδρα· ὁ Μαλιγιῶ εὐρισκεν, ὅτι ἡ κυρία αὐτῇ ἦτο πολὺ γενναία· ἡ κυρία Δεβέρλου ὑπετον· θόρισε μὲ ὕφος πεφοβισμένον:

— ὦ! ἡ καρδία μου κινδυνεύει νὰ διαρραγῇ.

Ἡ Ἐλένη πρέπει νὰ ἤκουσε, διότι ἔριψε διὰ μέσου τῶν κλάδων τοιαύτας φράσεις:

Ἡ ἰδική μου εἶνε ἀπὸ χάλυβα, ἔμπρός, κύριε Ραμβῶδε, ἔμπρός.

Καὶ τῷ ὄντι, ἡ φωνὴ αὐτῆς διειρηθεῖτο ἤρεμος, καὶ ἐφάνετο νὰ μὴ μεριμνᾷ ποσῶς περὶ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων, τῶν παρευρισκομένων ἐκεῖ· ἦσαν βεβαίως ἀνάξιοι λόγου. Ὁ πλόκαμος αὐτῆς εἶχε λυθῆ καθ' ὀλοκληρίαν, τὸ σχοινίον ἤρχισε νὰ χαλαροῦται, καὶ τὸ φόρεμά τῆς ἐπρόξενε θόρυβον κυματιζομένης σημαίας· ἀκόμη ἀνυψοῦτο.

Ἄλλ' αἰφνιδίως ἐκραύγασεν:

— Ἀρκεῖ, κύριε Ραμβῶδε! ἀρκεῖ.

Ὁ ἰατρός Δεβέρλος ἐπαρουσιάσθη ἐπὶ τοῦ ποδίου, ἐπλησίασε καὶ ἐδεξιώθη τρυφερῶς τὴν σύζυγόν του, ἀνήγειρε τὸν Λουκιανόν καὶ ἠσπάζετο αὐτὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ κατόπιν ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν Ἐλένην ὑπομειδιῶν.

— Ἀρκεῖ, ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ, ἀρκεῖ.

— Καὶ διατί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, μήπως σὰς ἐνοχλῶ;

Ἐκείνη δὲν ἀπεκρίθη.

Ἐγένετο σοβαρά ἡ αἰώρα ἐξακοντιζομένη καὶ ἀφιπταμένη δὲν ἑσταμάτα ποσῶς, ἐτήρει ἀκόμη τὰς μακρὰς καὶ κανονικὰς αὐτῆς ταλαντεύσεις, αἱ ὁποῖαι ἀκόμη ἐπὶ πλέον ἀνύψουν τὴν Ἑλένην λίαν ὑψηλά, καὶ ὁ ἰατρὸς ἐκπληκτος καὶ περιχαρὴς τὴν ἐθαύμαζεν, ἦτο τόσον μεγαλοπρεπὴς ἡ ὑψηλὴ καὶ ἀκμαία, ἔχουσα τὴν καθαροτάτην ἀπεικόνισιν ἀρχαίου ἀγάλματος, ἀπηρωρημένου νωθρῶς ὑπὸ τὸν ἑαρινὸν ἥλιον, πλὴν ἐφάνη παροργισθεῖσα καὶ ἀποτόμως ἐπήδησεν.

— Προσοχή! προσοχή! ἐφώνησαν ἅπαντες.

Ἡ Ἑλένη ἀφήκεν ὑπόκωφον γόον, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς χονδρᾶς ἄμμου τῆς δεινροστοιχίας καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐγερθῆ.

— Θεέ μου! ἀνέκραζεν ὁ ἰατρὸς γενόμενος ὠχρότατος, ὁποῖα ἀπροσεξία!

Πάντες ἔσπευσαν προθύμως. Ἡ Ἰωάννα ἔκλαιε τόσον δυνατά, ὥστε ὁ κύριος Ραμβῶδος λιπόθυμος σχεδόν, ἐδέησε νὰ λάβῃ αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονάς του, ὁ δὲ ἰατρὸς ἔσπευσε νὰ ἐξετάσῃ μετὰ σπουδῆς τὴν Ἑλένην.

— Ἐκτύπησε ἡ δεξιὰ σας κνήμη; Δὲν δύνασθε νὰ ἐγερθῆτε;

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ παρέμενε τεταραγμένη χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπόκρισιν ἠρώτησε καὶ αὐτὴς:

— Λοιπὸν ὑποφέρετε;

— Φρικτὸν πόνον εἰς τὸ γόνυ, ἀπεκρίθη αὐτὴ μετὰ κόπου.

Ἐξαπέστειλε τὴν σύζυγόν του νὰ φέρῃ τὴν φαρμακακοθήκην καὶ ἐπιδέσμους, ἐπαναλαμβάνων:

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἴδω, πρέπει νὰ ἴδω... δὲν βλάπτει.

Καὶ ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἡ Ἑλένη δὲν ὠμίλησεν, ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασε τὰς χεῖρας ἐξάνεστη μετ' ἀγῶνος, συνέπτυξε τὸ φόρεμά της περὶ τοὺς πόδας, καὶ

— Ὅχι, ὄχι, ἐψιθύρυσεν.

— Ἐν τούτοις εἶνε ἀνάγκη νὰ ἴδω.

Ἡσθάνθη φρικίαισιν καὶ διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης ἐπαυελάμβανε:

— Δὲν θέλω... δὲν ἔχω τίποτε.

Τὴν ἐθεώρησεν ἐκπεληγμένος κατ' ἀρχάς. Ροδόεσσα χροιά διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν του. Ἐπὶ τινὰ στιγμήν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν συνητήθησαν καὶ ἐφάνησαν ὅτι ἀνεγίνωσκον εἰς τῆς καρδίας των τὰ βᾶθη. Ἐπὶ τέλους, ἐν μεγίστη διατελῶν ταραχῇ, ἀνηγέρθη μετὰ βραδύτητος, καὶ παρέμεινε πλησίον της χωρὶς πλέον νὰ ζητήσῃ νὰ τὴν ἐξετάσῃ.

Ἡ Ἑλένη προσεκάλεσε τὸν κύριον Ραμβῶδον διὰ νεύματος, καὶ ὠμίλησε αὐτῷ εἰς τὸ οὖς.

— Ζήτησον τὸν ἰατρὸν Βωδῖνον. Εἶπέ πρὸς αὐτὸν τὸ πάθημά μου.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὅτε ἔφθασεν ὁ ἰατρὸς Βωδῖνος, ἀνηγέρθη με ὑπεράνθρωπον γενναιότητα, καὶ στηριχθεῖσα ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ κυρίου Ραμβῶδου, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν της. Ἡ Ἰωάννα τὴν παρηκολούθει πνιγμένη εἰς τὰ δάκρυα.

— Σὰς ἀναμένω, εἶπεν ὁ ἰατρὸς Δεβέρλος πρὸς τὸν συνάδελφόν του, ὅπως με καθυστερήσῃτε.

Εἰς τὸν κῆπον συνδιελέχθησαν ζωηρῶς, ὁ Μαλινιώ ὑπεστήριζεν, ὅτι ὄλαι αἱ γυναῖκες ἔχουσι τὸ αὐτὸ διαβολοκέφαλον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὁποῖαν εὐχαρίστησιν ἀπῆλαυσε νὰ πηδῆσῃ αὐτὴ ἡ κυρία. Ἡ Παυλίνα, ὅπως διαφωνοῦσα, ἔβλεπε μόνον ὅτι τὸ συμβᾶν τοῦτο τὴν ἐστέρησε μίαν εὐχαρίστησιν· συνεφώνει ὁμως ὅτι εἶνε ἀρκετὰ ἀσύμετον τὸ νὰ αἰρωθῆται τις τόσον δυνατά, ὁ ἰατρὸς ἀπέφωγε νὰ ἐκφράσῃ γνῶμην καὶ ἐφαίνετο σύννους.

— Δὲν πάσχει τίποτε σπουδαῖον, ἀνήγγειλεν ὁ ἰατρὸς Βωδῖνος ἐπιστρέψας. Ἄπλοῦν διάστρεμμα, τὸ ὁποῖον θὰ τὴν κρατήσῃ περὶ τὰς δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὴν κλίνην.

Ὁ κύριος Δεβέρλος διὰ φιλικωτάτου τρόπου ἐκτύπησεν

ἐλαφρῶς τὸν ὦμον τοῦ Μαλινιώ, καὶ ἐδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ ἀποσυρθῶσι, διότι ἔκαμνεν ἀρκετὸν ψῦχος· καὶ σηκώσας ἔφερον ὁ ἴδιος τὸν Λουκιανόν, ἀφοῦ τὸν ἠσπᾶσθη ἐνθέρμως....

Ε'

Τὰ δύο παράθυρα τοῦ θαλάμου ἦσαν ἐντελῶς ἠνεωγμένα, καὶ οἱ Παρίσιοι ἐν τῇ ἀβύσσῳ, ἥτις ὑπεσκάπτετο εἰς τὸ χεῖλος τῆς οἰκίας της, οἰκοδομημένης καθέτως ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τούτου, ἐξετύλισσον τὸ ὀμαλὸν αὐτῶν ἄπειρον.

Τὸ ὥρολόγιον ἐσήμανε δέκα, καὶ ἡ λαμπρὰ πρῶτα τοῦ Φεβρουαρίου ἀνέδιδε γλυκύτητα καὶ εὐωδίαν ἑαρινήν.

Ἡ Ἑλένη, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς κλίνης, μετὰ τὸ γόνυ περιτετυλιγμένον εἰσέτι δι' ἐπιδέσμων, ἀνεγίνωσκεν ἀπέναντι τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν παραθύρων. Ἐπαυσε πλέον νὰ ὑποφέρῃ πλὴν ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν διετέλει προσηλωμένη ἐκεῖ, μὴ δυναμένη μάλιστα νὰ ἐργασθῆ, οὔτε τὸ ἐργόχειρον τῆς συνήθους αὐτῆς ἐργασίας.

Μὴ γνωρίζουσα δὲ τί νὰ πράξῃ ἤνοιξε βιβλίον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ λυχνοστάτου. αὐτὴ ἦτις σχεδὸν ποτὲ δὲν ἀνεγίνωσκεν. Ἦτο δὲ τὸ βιβλίον, ὅπερ μετεχειρίζετο καθ' ἑσπέραν ὅπως ἀποσκεπαζῆ τὸν λύχνον, τὸ μόνον, ὅπερ εἶχεν ἐξέλθει καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν δέκα ὀκτῶ μηνῶν ἐκ τῆς μικρᾶς αὐτῆς βιβλιοθήκης, καταρτισθείσης ὑπὸ τοῦ κυρίου Ραμβῶδου, ἐξ ἠθικῶν πονημάτων.

Συνήθως τὰ μυθιστορήματα ἐφαίνοντο εἰς αὐτὴν ἀνούσια καὶ παιδαριώδη· τὸ ἐν λόγῳ, ὁ «Ἰβανός» τοῦ Οὐάλτερ Σκώτου, τῇ εἶχε κατ' ἀρχὰς προξενήσει ἀηδίαν. Ἐπειτα μοναδικὴ τις περιέργεια τὴν κατέλαβε καὶ ἀπετελείωνεν αὐτό, προσδοκῶσα ἐνίοτε νὰ καταληφθῆ ὑπὸ κόρου, καὶ τὸ ἄφινε νὰ πίπτῃ ἐκ τῶν χειρῶν της ἐπ' ἀρκετὴν ὄραν, ἔχουσα τὰ βλέμματα προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ ἐκτεταμένου ὀρίζοντος.

Τὴν πρῶταν ταύτην οἱ Παρίσιοι ἔρριπτον ὀκνηρὸν μειδίωμα κατὰ τὴν ἐγερσίν των. Ὁμίχλη ἀκολουθοῦσα τὸν ἔκρουεν τοῦ Σηκουάνα ἐκάλυπτε τὰς δύο ὄχθας ὡς τις ἀτμὶς γαλακτόχρους, τὴν ὁποῖαν ὁ ἥλιος, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἰσχυροποιούμενος, καθίστα φωτεινότεραν· ἐκ τῆς πόλεως δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τις οὐδὲν ὑπὸ τὸ γαλακτόχρον καὶ κυματοειδὲς αὐτὸ χρῶμα τῆς ἀτμοσφαιράς· εἰς τὸ μέσον ἡ ὀμίχλη συμπυκνωθεῖσα ἐγένετο βαθυχρυσότερα, χρώματος ὠχροκυάνου, ἐνῶ κατὰ τὴν λοιπὴν ἔκτασιν ὑπῆρχον ποῦ καὶ ποῦ διαφάνειαι μεγίστης λεπτότητος, ὑπὸ τὰς ὁποῖας ἠδύνατό τις πολὺ εὐκόλως νὰ μαντεύσῃ τὸ βάθος τῶν ὁδῶν, καὶ ὑψηλότερα τοὺς θόλους καὶ τὰ κωδωνοστάσια νὰ διασχίζουεν τὴν ὀμίχλην, καὶ νὰ ἐγείρουεν τὰς λευκοφαίους αὐτῶν κορυφὰς κεκαλυμμένας εἰσέτι ἀπὸ λεπτὴν ὀμίχλην, τὴν ὁποῖαν διερρηγνυον ἀπὸ καιρῶν εἰς καιρὸν τολύπαι ἀτμοῦ κιτρίνου, αἵτινες ἀπεχωρίζοντο μετὰ τὸ βραδύ πτερύγισμα πτηνοῦ γιγαντιαίου, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ αὐταὶ διελύοντο εἰς τὸν ἀέρα, ὅστις ἐφαίνετο νὰ τὰς καταπίνῃ καὶ ὑπεράνω τῆς εὐρείας ἐκτάσεως τοῦ νέφους αὐτοῦ, οἶονεὶ ἀποκοιμηθέντος ἐπὶ τῶν Παρισίων, οὐρανὸς καθαρῶτατος, ἐξαλειφομένου τοῦ κυανοῦ, σχεδὸν λευκός, ἐξέτεινε τὸ ἄπειρον αὐτοῦ κενόν.

Ὁ ἥλιος ἀνυψοῦτο ἐν μέσῳ κύκλου ἐκ χρυσῆς κόνεως λεπτοτάτης, ξανθὴ δὲ λάμψις μετεσηματίζετο εἰς ψεκᾶδας καὶ ἐπλήρου τὸ ἄπειρον ἐκ τῆς θερμῆς αὐτῆς φρικιάσεως, ὡς εἴ ἦτο τελετὴ τῆς κτίσεως, ὑπερτάτη γὰρ ἡ καὶ τρυφερὰ ἀγαλλίασις τοῦ ἀπείρου, ἐνῶ ἡ πόλις πληρουμένη ἀπὸ βέλη χρυσαῖ ὀκνηρὰ καὶ ὑπναλέα, δὲν ἀπεφάσιζε ποσῶς νὰ προβάλλῃ ἐκ τῶν τριχάπτων τούτων.

Ἡ Ἑλένη ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπελάμβανε τὸν ρεμβασμὸν τοῦτον τῶν μεγάλων Παρισίων, ἐκτεινομένων πρὸ

τῶν ὀφθαλμῶν της. Οὐδέποτε ἀπέκαμνεν ἐξ αὐτοῦ, ὅστις ἦτο ἀδιάνγνωστος καὶ εὐμετάβολος ὡς ὠκεανός, ἤρεμος τὴν πρωΐαν καὶ πυρπολῶν τὴν ἑσπέραν· λαμβάνων τὴν χαρὰν καὶ τὴν θλίψιν τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ὅποιον ἀντηνάκλα, μία ἠλιακὴ ἀκτίς ἔκαμνεν αὐτὸν νὰ περιάγη κύματα χρυσοῦ, ἐν νέφος τὸν ἐπεσκίαζε καὶ ἐξήγειρεν ἐν αὐτῷ τρικυμίας· πάντοτε μετεβάλλετο παρουσιάζων, ὅτε μὲν ἀκραν γαλήνην ὅτε δὲ ἀνεμον, ὅστις ἀπὸ τῆς μίας στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην καθίστα πελιδνὴν τὴν ἀπειρον ἔκτασιν καὶ ἄλλοτε ὠρατον καὶ φωτεινὸν καιρὸν ἀνάπτοντα ἀμυδρὸν φῶς ἐπὶ ἐκάστης ὀροφῆς, καὶ ἄλλοτε ὄμβρους καταποντίζοντας τὸν οὐρανὸν καὶ μεταβάλλοντας τὴν σκηνὴν εἰς χάος.

Ἡ Ἑλένη ἀπελάμβανεν ἐκεῖ ὅλας τὰς μελαγχολίας καὶ ὅλας τὰς ἐλπίδας τοῦ ἀνοικτοῦ αὐτοῦ μέρους. Ἐπίστευε μάλιστα, ὅτι ἐδέχετο εἰς τὸ πρόσωπον τὴν ἰσχυρὰν πνοὴν καὶ τὴν πικρὰν εὐωδίαν, καὶ μόνον ὁ θόρυβος τῆς πόλεως, ἐκπνέων πρὸ τῶν ποδῶν της, τῇ παρεῖχε τὴν ἀποψιν ἐξογκωμένης παλλιρροίας, θραυομένης ἐπὶ τῶν βράχων ἀποτόμου ἀκτῆς.

Τὸ βιβλίον ἐξωλίσθησε τῶν χειρῶν της, ὄνειροπόλει μὲ τὸς ὀφθαλμοὺς πεπλανημένους· ὁσάκις κατελάμβανεν αὐτὴν τοιαύτη ἀποχαύνωσις, ἤσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ, ὅπως, τρόπον τινά, ἀντιληφθῇ καλλίτερον τὸ ἀναγνωσθῆν καὶ εὔρισκε μεγίστην ἡδονὴν νὰ μὴ πληρώσῃ ποτὲ διὰ μίας τὴν περιέργειάν της.

Ἡ διήγησις αὐτὴ τὴν ἐπλήρου ἀπὸ συγκίνησιν καὶ τὴν ἐμέθυε· οἱ Παριῖοι ἀκριβῶς τὴν ἑσπέραν ταύτην εἶχον τὴν χαρὰν καὶ ἀόριστον ταραχὴν, τὴν ὅποιαν εἶχε καὶ ἡ καρδιά της· καὶ ἐδοκίμαζε παρομοίαν εὐχαρίστησιν νὰ ἀγνοῇ, νὰ μαντεύῃ κατὰ τὸ ἦμισυ καὶ νὰ ἀφίεται εἰς βραδείαν τινα μύησιν, μὲ τὸ ἀμαυρὸν αἶσθημα, ὅτι ἐπανήρχετο εἰς τὴν νεότητά της.

Πῶς ψεύδονται τὰ μυθιστορήματα! πόσον δίκαιον εἶχε νὰ μὴ ἀναγινώσκῃ αὐτὰ ποτέ· ὀρθῶς ἐπίστευεν, ὅτι ἦσαν μῦθοι, πλασσομένοι διὰ τὰς ἐλαφρὰς κεφαλὰς, αἱ ὅποιαι ποτὲ δὲν ἤσθάνθησαν τὸ ἀκριβὲς αἶσθημα τῆς ζωῆς· καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἤρχισε νὰ δελεάζηται· ὄνειροπόλει ἀκατασχέτως τὸν ἵππότην Ἰβανόν, τόσο παθητικῶς ἀγαπώμενον παρὰ δύο γυναικῶν, τῆς Ρεβέκας, ὠραίας Ἰουδαίας, καὶ τῆς εὐγενοῦς λαίδης Ρωβαίνης· τῇ ἐφαίνετο δέ, ὅτι αὐτὴ ἤθελεν ἀγαπήσει μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν ἐπίμονον ἀταραξίαν τῆς τελευταίας.

«Ἀγαπᾶν, ἀγαπᾶν!» καὶ ἡ λέξις αὐτή, τὴν ὅποιαν αὐτὴ μὲν ἀπέφευγε νὰ προφέρῃ, ἤρχετο ὅμως, παρὰ τὴν θέλησίν της, εἰς τὸν νοῦν της, τὴν ἐξέπληττε καὶ τὴν ἔκαμνε νὰ μειδιᾶ.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος, τολύπαι ὠχραὶ ἐνήχοντο ἐπὶ τῶν Παριῖων, φερόμεναι ὑπὸ τῆς αὔρας, παρόμοιαι πρὸς ἀγέλην κύκνων· μεγάλαι ὀθόνηαι ὀμιχλῶδεις μετεστρέφοντο· πρὸς στιγμὴν ἡ ἀριστερὰ ὄχθη ἐπεφάνη ὑποτρέμουσα καὶ ἀμυδρὰ ὡς μαγευτικὴ πόλις παρουσιαζομένη ἐν ὄνειροις· πλὴν μέγας ὄγκος ἀτμῶν κατέπεσε καὶ ἡ πόλις ὀλόκληρος ἐξηφανίσθη, ὡς ὑπὸ πλήμμυραν κατακλυσμοῦ.

Ἦδη οἱ ἄτμοι, ἐκτεθέντες ἐφ' ὅλων τῶν τμημάτων, ἀπετέλεσαν ὠραίαν λίμνην μὲ ὕδατα λευκὰ καὶ ἐνιατὰ· ρεῦμά τι μόνον πυκνότερον, ὑπεσήμεαινε, διὰ λευκοφαίου καμπύλης, τὴν βραδείαν ροὴν τοῦ Σηκουάνα· καὶ ἐπὶ τῶν λευκῶν τούτων ὕδατων τῶν γαληνιαίων, οἰκίαι τινὲς παρίστανον πλοῖα ταξειδεύοντα μετὰ ἐρυθρῶν ἰστίων, τὰ ὅποια ἡ νεαρὰ γυνὴ παρηκολούθει μὲ ὄνειροπόλον βλέμμα.

«Ἀγαπᾶν! ἀγαπᾶν!» καὶ ὑπεμειδία ἐν τῷ ρεμβασμῷ της ὅστις ἔπλεεν, ὡς ἐπὶ ὕδατος.

Ἐν τούτοις, ἡ Ἑλένη ἐπανελάβε τὸ βιβλίον της, εὐρίσκετο δὲ εἰς τὴν περίοδον ἐκείνην τῆς ἐφόδου τοῦ πύργου, ὅποταν ἡ Ρεβέκα, ἐπιμελεῖται τὸν Ἰβανόν τραυματίαν

καὶ πληροφορεῖ αὐτὸν περὶ τῆς μάχης, τὴν ὅποιαν ἀντελαμβάνετο ἐκ τινος παραθύρου.

Ἡσθάνετο ἑαυτὴν εἰς ὠραίαν ἀπάτην καὶ παρίστατο ὡς εἰς κῆπον ἰδανικόν, μὲ χρυσοὺς καρπούς, ἔνθα ἐδοκίμαζεν ὅλας τὰς ἀπάτας.

Ἐπειτα κατὰ τὸ τέλος τῆς σκηνῆς, ὅτε ἡ Ρεβέκα, κεκαλυμμένη διὰ τοῦ πέπλου της, ἐκχέει τὴν τρυφερότητα αὐτῆς πρὸς τὸν κοιμώμενον ἵππότην, ἡ Ἑλένη ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ βιβλίον ἐκ νέου, τόσο ἡ καρδιά της ἐπληρώθη ταραχῆς, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Θεέ μου! εἶναι ὅλα αὐτὰ ἀληθῆ;

Καὶ ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς κλίνης, ὡς ἀπνηυθηκυῖα ἐκ τῆς ἀκίνησιος, τὴν ὅποιαν ἦτο ἠναγκασμένη νὰ φυλάττῃ.

Ἐθαύμαζε τοὺς Παριῖους ἐξαφανιζομένους καὶ μυστηριώδεις ὑπὸ τὸν ξανθὸν ἥλιον. Τότε προκληθεῖσα ἐκ τῶν σελίδων τοῦ μυθιστορήματος, ἀνεπόλησε τὴν ἰδίαν αὐτῆς ὑπαρξιν καὶ ἐπανεβλέπεν ἑαυτὴν νεαρὰν κόρην, ἐν Μασσαλίᾳ, παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς, πιλοποιοῦ Μωρέτῃ τὴν ὁδὸν τῶν «Petites Maries», ἧτις ἦτο μαύρη, καὶ τὴν οἰκίαν της μὲ τὸν κάδδον ἐκ ζέοντος ὕδατος, χρυσίμου διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν πύλων, ἡ ὅποια καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ὠραίας ἀκόμη ἡμέρας ἀνέδιδεν ἀνοστον ὁσμὴν ἐκ τῆς ὑγρασίας.

Ἐνεθυμειτο ἐπίσης τὴν μητέρα της, πάντοτε φιλάσθενον, ἡ ὅποια τὴν κατεφίλει διὰ τῶν ὠχρῶν αὐτῆς χιλιών, χωρὶς νὰ τὴν ἐπιπλήττῃ ποτέ· ἐνεθυμειτο, ὅτι δὲν εἶχε παρατηρήσει μίαν ἀκτίνα φωτὸς ἐν τῷ παιδικῷ αὐτῆς θαλάμῳ· ἐργάζοντο πολὺ καὶ μ' ὄλον τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπολαύσωσιν οὔτε εὐμάρειαν ἐργάτου· κατόπιν ἔφθασεν εἰς τὴν ὑπανδρείαν της, ὅποτε οὐδὲν μετεβάλλετο ἐν τῇ διαδοχῇ ταύτῃ τῶν ὁμοίων ἡμερῶν. Ὅποταν πρωΐαν τινά, ἐνῶ ἐπανήρχετο ἐκ τῆς ἀγορᾶς μετὰ τῆς μητρὸς της, ὤθησε τὸν υἱὸν Κρεντιάνη διὰ τοῦ κανίστρου αὐτῆς, πληρωμένου λαχάνων.

Ὁ Κάρολος ἐστράφη ὀπίσω καὶ τὴν παρηκολούθησε, καὶ εἰς τὸ γεγονός τοῦτο ὠφείλετο ἡ ἀρχὴ τῶν ἐρώτων των. Ἐπὶ τρεῖς μῆνας συνήντα αὐτὸν τακτικῶς τεταραγμένον καὶ ἀδέξιον, μὴ λαμβάνοντα τὸ θάρρος νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Ἦτο τότε δεκαεξαέτις, ὀλίγον ὑπερήφανος, ὅτι ἐκέκτητο τοιοῦτον ἐραστήν, ἀνήκοντα ὡς ἐγγώριζεν εἰς πλουσίαν οἰκογένειαν. Ἀλλὰ τὸν εὔρισκε δυσειδῆ καὶ τὸν περιέπειζε καθ' ἐκάστην· τὸ δὲ ἑσπέρας ἀπεκοιμᾶτο ἡσυχῶς ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς μεγάλης αὐτῶν καὶ ὑγρᾶς κατοικίας. Τέλος ἐγένετο ἡ στέψις, καὶ ἡ ὑπανδρεία αὐτῆ τὴν ἐξέπληττεν ἐπὶ πλέον.

Ὁ Κάρολος τὴν ἐλάτρευεν, ἐπιπτε κατὰ γῆς τὴν ἑσπέραν, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ κοιμηθῇ, καὶ ἠσπάζετο τοὺς γυμνοὺς αὐτῆς πόδας, ἐνῶ ἐκείνη ὑπεμειδία ἐξ ὑπερβολικῆς συμπαθείας, μεμφομένη αὐτοῦ νὰ μὴ φαίνεται τόσο παιδί.

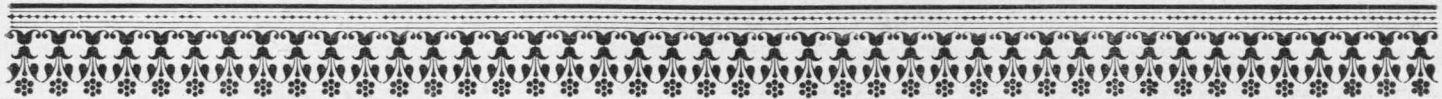
Ἐκτοτε ἡ ζωὴ τὴν ἐμέθυε καὶ διήρκεσεν ὅλον αὐτὸ ἐπὶ δώδεκα ἔτη, χωρὶς νὰ ἐνθυμηταί τὴν παραμικρὰν αὐτοῦ ἐπίπληξιν, ἢ ψυχρὸν τινα αὐτοῦ λόγον· ἦτο ἡσυχότατη καὶ εὐτυχεστάτη ἀνευ πυρετοῦ τοῦ σώματος ἢ τῆς καρδίας, ἀσχολουμένη εἰς τὰς καθημερινὰς φροντίδας πτωχῆς οἰκογενείας.

Ὁ Κάρολος κατεφίλει πάντοτε τοὺς ὡς ἀλάστρον λευκοὺς αὐτῆς πόδας, ἐνῶ αὐτὴ ἐφέρετο ἐπεικῶς καὶ σχεδὸν μητρικῶς πρὸς αὐτόν· οὐδὲν πλέον.· καὶ ἀποτόμως εὐρέθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὸ δωματίον τοῦ ξενοχείου τοῦ Βάρ· ὁ σύζυγός της νεκρός, καὶ τὸ ἔνδυμα τῆς χηρείας ἐξηπλωμένον ἐπὶ μίας ἑδρας... Ἐκλαυσε, ἐκλαυσε πολὺ, ὅπως καὶ κατὰ τὴν χειμερινὴν ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν ἀπέθανεν ἡ μήτηρ της.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.

A. MATTHEY

Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Ἡ Λουκία ἐκλονίσθη καὶ ἀπόλεσε τὴν συναίσθησιν αὐτῆς. (Σελὶς 343).

— Κύριε, εἶπεν αὐτῷ σοβαρῶς ὁ Ροβέρτος, δὲν ἔλαβον ζητήσας τὸ ποσὸν τοῦτο δι' ἐμέ! Ἡ ἐγχειρήσις μου ἤξιζε πεντακόσια φράγκα. Ἄλλ' ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ ὑμῶν δυστυχῆς τις διδάσκαλος, ὁ Πέτρος Κωσσίνος, κατεστράφη καὶ ἐξωρίσθη. Περισυνήγαγον αὐτὸν ἀποθνήσκοντα τῆς πείνης. Θὰ εἴσθε ἀναμφιβόλως εὐτυχῆς μανθάνων ὅτι σώζετε σήμερον ἐκεῖνον, ὃν κατεστρέψατε ἄλλοτε. Μεταβαίνω ὅπως ἐγχειρίσω τεσσαράκοντα ἐννέα χιλιάδας καὶ πεντακόσια φράγκα τῷ θύματι ὑμῶν, οὐτινος αἱ τελευταῖαι ἡμέραι θέλουσι διέλθει ἐν εὐπορίᾳ.

Ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθεν.

Βλέπει τις ὅτι ὁ Ροβέρτος ἦτο ἤδη ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ — καὶ δὲν ἔπαυσεν ὦν μετὰ ταῦτα — ὁ τιμωρός, συμπα-

θητικὸς εἰς τοὺς πάσχοντας, αὐστηρὸς πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς, ἐπανορθῶν τὸ κακόν, καὶ ἐπιβάλλων τὸ ἀγαθόν.

Ὁ Ροβέρτος, ἐν τῷ ὑπερβολικῷ τούτῳ μόχθῳ, δὲν εἶχε σχεδὸν καιρὸν νὰ καταχρασθῇ τῇ νεότητι αὐτοῦ· τοῦθ' ὅπερ ἐγένετο πρόξενος τῆς ἀκμαίας διαφυλάξεως αὐτῆς. Ἡ καρδία αὐτοῦ ἦτο ἐπίσης πλουσία, διότι τὰ πλούτη αὐτῆς ἐκειντο συσσεσωρευμένα. Εἶχεν ἐν ἑαυτῷ, ὡς τὴν δύναμιν τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν, τὴν δύναμιν τοῦ ἀγαπᾶν· ἀλλ' ἡ ἀνδρική αὐτῆ ψυχὴ ἔσχε μόνον φιλίας, καὶ οὐχὶ ἔρωτα.

Ἠγάπησε τὸν πατέρα αὐτοῦ μεθ' ὅλης τῆς ἰσχύος τῆς εὐγνωμοσύνης· ἠγάπησε τὸν ἀνδρεῖον Κωσσίνον μεθ' ὅλου τοῦ ζήλου τῆς ἀφοσιώσεως· ἠγάπησε τέλος καὶ ἠγάπα

τὸν Λουκιανὸν ὡς πρεσβύτερος ἀδελφὸς ἀγαπᾷ τὸν νεώτερον αὐτοῦ ἀδελφόν.

Ὁ Λουκιανὸς ὁμοίαζε τῇ μητρὶ αὐτοῦ· ἦτο φύσις γενναϊοφρων πάντοτε, ἀσθενὴς ἐνίοτε Ἐκυριεύθη καὶ σχεδὸν ἐδαμάσθη ὑπὸ τοῦ πατρικοῦ δεσποτισμοῦ· καὶ μέχρι τῶν δικαιοτέρων ἐνστάσεων αὐτοῦ, ἐφοβεῖτο· καὶ θὰ ἔφευγε μᾶλλον πρὸ τοῦ πατρὸς του ἢ νὰ ἐκδιωχθῆ παρ' αὐτοῦ.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἔσωσε μόνον τὴν ζωὴν τοῦ νέου, ἐπαρηγόρησε, συνεβούλευσεν, ἐνεθάρρυνεν αὐτόν, καὶ προσκολληθῆ εἰς αὐτόν, αἰσθανόμενος δικαίως, ἦν εἶχεν ἀνάγκην, κηδεμόνος καὶ ὁδηγός.

Ὁ Λουκιανὸς πολλάκις ὠμίλησεν αὐτῷ περὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, ἦν ἡγάπα καὶ ἐθαύμαζε, καὶ ἦτις, νεωτέρα αὐτοῦ. θὰ ἦτο ἐν τοσοῦτῳ, ἔλεγεν, ἰσχυροτέρα αὐτοῦ.

Ὁ Ροβέρτος, ἐπιστρέψας εἰς Γαλλίαν, δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ γνωρίσῃ τὴν Λουκίαν πρὸ τοῦ θανάτου τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ.

Ὅτε ἡ Λουκία ἀπώλεσε τὴν μητέρα αὐτῆς, ὁ ἀπελπισμὸς τῆς ἦτο τόσον σφοδρός, ὥστε ἐφοβήθησεν περὶ τῆς ὑγείας τῆς.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ τότε ἀπεφάσισε νὰ ἀποστείλῃ αὐτὴν διὰ τινὰς ἐβδομάδας εἰς τῆς κυρίας Δ' Ἀρνῶλδου, ἐλπίζων ὅτι ἡ μετατόπισις αὕτη θὰ ἐπέφερον αὐτῇ σωτήριον μεταβολήν. Οὐδόλως δὲ δυσηρεστήθη ἀπομακρύνων τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἥς ἡ ἐπίμονος θλίψις ἀντέκειτο σφόδρα πρὸς τὸν ταχὺν τρόπον, καθ' ὃν αὐτὸς ἐπαρηγορήθη.

Ἡ Λουκία ἔμεινε λοιπόν, πρώτην φοράν τώρα, σχεδὸν ἐξ ἐβδομάδας ἐν Ἀγίῳ Γερμανῶν.

Ὁ Ροβέρτος ἦτο ἰατρός καὶ ἀπέβη βαθμηδὸν ὁ φίλος τοῦ οἴκου Δ' Ἀρνῶλδου.

Ὁ κ. Δ' Ἀρνῶλδος ἦτο μελαγχολικὸς γέρον, ὁ τελευταῖος τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ὀνόματός του. Ἀπὸ τριάκοντα καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν, ἔζη ἐν τῷ μονήρει βίῳ μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἦν ἐλάτρευε. Διέμεινε νομιμόφρων ὄλος καὶ καθαρὸς· ἀπέκρουσε μετ' ἀγανακτήσεως πάσας τὰς πρὸς συμφιλίωσιν προσπαθείας καὶ πάσας τὰς προσφοράς τοῦ ὑστερογενοῦς τῆς οἰκογενείας κλάδου, καὶ ἰσχυρότερον τὰς τῆς αὐτοκρατορίας. Ἀπηχθάνετο τὰς ἐγγράφους ἀναθέσεις τῶν ὑποθέσεων εἰς αἵρετοὺς κριτὰς, τοὺς μέσους ὄρους, καὶ τὰς εἰρηνικὰς συνθήκας τῆς συνειδήσεως. Ἡ ὁρῆ καὶ σταθερὰ αὐτοῦ διάνοια μόνον τὸ θεῖον δίκαιον καὶ τὰ τοῦ λαοῦ ἡδύνατο νὰ ἐννοήσῃ· ἐπίστευεν εἰς τὸ πρῶτον, ἀλλ' ἐνόει τὸ δεύτερον.

Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ὁ Ροβέρτος καὶ αὐτὸς ἠδυνήθησαν νὰ συνεννοηθῶσι, καὶ διὰ τοῦτο ὁ πιστὸς βασιλικόφρων γέρον μεγάλως ἐξέτιμα τὸν νεαρὸν δημοκρατικόν.

Ὅτε ὁ Ροβέρτος κατὰ πρῶτον εἶδε τὴν ἀδελφὴν τοῦ φίλου αὐτοῦ Λουκιανῶν, θελκτικὴν, ὠχρὰν καὶ πενηθοροῦσαν, συνεινήθη πρὶν ἢ θαμβωθῆ. Διὰ λέξιν, λεχθεῖσαν ὑπὸ τῆς θείας αὐτῆς καὶ ἀναμιμνήσκουσαν αὐτῇ τὴν μητέρα τῆς, σιγηλῶς κατέβρεχον τὰς παρειὰς αὐτῆς δάκρυα· καὶ ὁ Ροβέρτος εἶδε τὰ δάκρυά τῆς πρὶν ἢ ἴδῃ τὴν καλλονὴν τῆς. Ἐλυπήθη αὐτὴν πρὶν ἢ τὴν ἀγαπήσῃ.

Ἡ Λουκία, ὅσον ἀπὸ μέρους αὐτῆς, εὐγνωμόνως ἀπέδεξατο τὴν σεβαστὴν ταύτην συμπάθειαν, καὶ ἡ τεθλιμμένη καρδιά τῆς ἀπεδέξατο ἀνευ δυσπιστίας καὶ ἀνευ ἐνδοιασμοῦ τὴν καρδίαν ταύτην, ἦτις συνεμερίζετο αὐτῇ τὸ ἄλγος τῆς.

Ἐπειτα ὁ Ροβέρτος ὠμίλησεν αὐτῇ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς· καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του ὠμίλει περὶ τοῦ Ροβέρτου. Οὐδέποτε εἶδον ἀλλήλους, καὶ ὁμῶς ἐγνωρίζοντο τώρα.

Ὁ ἔρως, ὁ οὕτω ἐκ τῆς λύπης γεννηθεὶς, ἴσως εἶνε ὁ πάντων ἰσχυρότερος καὶ ὁ βαθύτερον ἐρριζούμενος. Ἄλλως τε, ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Λουκία συνητηθήσαν ἐν καταλληλοτάτῳ χρόνῳ καί, οὕτως εἰπεῖν, κρισιμωτέρῳ τοῦ βίου αὐτῶν.

Ὁ Ροβέρτος ἤρξατο ἀπαυδῶν ἐκ τοῦ μονήρους βίου. Ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἐν τῇ ὑπολήψει, ἐν τῇ περιουσίᾳ, ἀναμφιβόλως εἶχε νὰ προδεύσῃ ἀκόμη, ἀλλὰ τέλος εἶχε φθάσει εἰς τι σημεῖον. Ἄν εὕρισκε βραδύτερον τὴν Λουκίαν πλουσίαν καὶ εὐγενῆ κληρονόμον, θὰ ἀνθίστατο βεβαίως, ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ αὐτῆς, εἰς τὸν ἔρωτά του· ἀλλ' ἡ θέσις, ἐν ἣ εἶχε κατακτήσει αὐτὴν, καὶ ἦτις προὔβαιναν αὐξουσα, ἀπήλλασεν αὐτὸν τοῦ λοιποῦ πάσης ὑπονοίας.

Ἡ Λουκία, προσβληθεῖσα ὑπὸ μεγάλης λύπης, καὶ αἰσθανομένη ἑαυτὴν ἀδιάφορον. Ξένην τῷ πατρὶ καὶ οἰνοειδὲς ὄρφανή, μακρὰν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, ὃν ἡγάπα, πλησίον τῆς Βάλδας, ἦν ἐμίσει, ἐνίοτε ἰλιγγία ἀπέναντι τῆς ἐλλείψεως τῶν προσφιλῶν αὐτῇ ὄντων.

Ὁ Ροβέρτος ἐκόμισεν αὐτῇ ὅ,τι ἐζήτηι, καὶ ἡ Λουκία ἔδωκε τῷ Ροβέρτῳ ἐκεῖνο, οὕτινος εἶχεν ἀνάγκην.

Ἐν ταῖς ἀπλαῖς, ἀδόλοισι καὶ εἰλικρινέσι ταύταις φύσεσι, καὶ ὁ ἔρως ἔπρεπε νὰ ἦνε εἰλικρινής, ἀπλοῦς καὶ ἄδολος.

Ἡ Λουκία καὶ ὁ Ροβέρτος ἔτειναν ἀλλήλοισι τὰς γείρας ὡς φίλοι. Καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἐνόουν ὅτι αἱ καρδίαι αὐτῶν εὕρισκοντο εἰς παραφωνίαν, θὰ τὸ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ κυρία Δ' Ἀρνῶλδου, ὑποφέρουσα, μετεκαλέσατο τὸν διδάκτορα. Ἀφ' οὗ ἡ ἰατρικὴ γνωμοδότησις ἐδόθη καὶ ἡ συνταγὴ ἐγράφη, καθήσαντες ὠμίλων. Ἦσαν πλησίον τοῦ πυρός, διότι ἦτο χειμῶν· ὁ κ. Δ' Ἀρνῶλδος ἀπῆν ἐν Παρισίοις, ἀλλ' ἡ Λουκία ἦν παροῦσα.

Ἡ κυρία Δ' Ἀρνῶλδου ὠμίλησε περὶ τινος νεάνιδος τῆς αὐτῆς περιωπῆς, ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, ἦν ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος ἐθεράπευσε τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ ἦτις νυμφεύεται τὴν ἐπαύριον.

— Εἶνε θελκτικὴ, δὲν εἶνε ἀληθής; εἶπε τῷ Ροβέρτῳ ἡ κυρία Δ' Ἀρνῶλδου, ἦτις ἦτο καὶ ἐπιεικής· ὀλίγον ζῶντῶν καὶ ἀκκιζομένη, ἀλλὰ θελκτικὴ... Εἶνε τῆς γνώμης σας, ὑποθέτω, σιωπηλὴ μου;

— Ἴσως ἀπαιτεῖτε, ἀγαπητὴ κυρία, τὴν γνώμην μου· ἀλλ' αὕτη δὲν συμφωνεῖ καθ' ὅλοκληρίαν μετὰ τὴν ὑμετέραν, εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Δὲν ὁμιλοῦμεν, δὲν εἶνε ἀληθής, περὶ τῆς μορφῆς, ἦτις πιθανὸν νὰ ἦνε θελκτικὴ τῷ ὄντι, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἠθικοῦ προσώπου. Καὶ δύναται νὰ ἦνέ τις θελκτικὸς, ὅταν δὲν ἦνε; Σὺς ὁμολογῶ, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὅτι ἡ ἠθικὴ ἀδυναμία δὲν εἶνε ἀρετὴ, διότι ἡ ἀρετὴ αὐτῆς συνίσταται ἐξ ἀρνήσεων, οὔτε θέλητρον, διότι φεύγει καὶ ἐκλείπει κατὰ τὴν δοκιμασίαν, καί, ὡς διεργωγὸς δοχεῖον, ἀφίνει νὰ ἐκρέη πᾶν ὅ,τι χύνεται εἰς αὐτό.

— Ὡ! Ὡ! εἶπεν ἡ κυρία Δ' Ἀρνῶλδου γελῶσα, βλέπω, διδάκτωρ, ὅτι σὺς χρειάζεταιαι ἡρώετις.

— Ποσῶς, ἐπανάλαβες ζωηρῶς ὁ Ροβέρτος, μοὶ ἀρμύζει μία γυνή. Μία γυνή, αἱ λέξεις αὐταὶ περιλαμβάνουσι τὸ πᾶν, ὡς ἡ λέξις ἀνὴρ. Τὸ ἀποτελοῦν τὴν μεγάλην καλλονὴν τῆς γυναικὸς εἶνε τὸ νὰ ἦνε ἀνδρεία ἐν τῇ χάριτι, καὶ ἰσχυρὰ ἐν τῷ μειδιάματι. Ἡ γυνή, τὴν ὁποῖαν θὰ ἀγαπήσω, θὰ ἦνε σύντροφος καὶ ὁμοία ἐμοῦ. Θὰ ἐρείδηται ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου καὶ θὰ στηρίζωμαι ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς. Δὲν μοὶ ἀρέσκουσι ποσῶς αἱ ἐλαφραὶ ἐκεῖναι κόραι, ὄντα τεχνητὰ καὶ εὐθραυστα, αἵτινες δὲν εἶνε οὔτε σύζυγοι, διότι οὐδὲν ἔχει ὁ ἀνὴρ νὰ εἴπῃ αὐταῖς, οὔτε μητέρες, διότι αὐταὶ δὲν ἔχουσι νὰ εἴπωσι τίποτε εἰς τὰ τέκνα των. Κατ' ἐμέ, γυνή καὶ μάλιστα τελεία γυνή, εἶνε ἐκείνη, ἦτις σκέπτεται καὶ αἰσθάνεται, ἦτις θέλει καὶ ἦτις ἀγαπᾷ. Τοιαύτην θὰ ἠθελον τὴν γυναῖκα, εἰς τὴν χεῖρα τῆς ὁποίας ἡμέραν τινὰ θὰ ἔτεινον τὴν ἰδικήν μου.

Ἡ Λουκία ἠκροῶτο σιωπηλή, ἀκίνητος, μετ' ὀφθαλμῶν εἰς τὸ πῦρ τοῦ θερμαντήρος προσηλωμένων.

Ἀποσυρθέντος τοῦ Ροβέρτου, καὶ τῆς κυρίας Δ' Ἀρνῶλδου μὴ δυναμένης νὰ ἐγερθῆ ἀπὸ τοῦ θρονίου αὐτῆς, ἡ

Λουκία ἠγέρθη διὰ νὰ προπέμψῃ αὐτόν. Ἀμφότεροι εὐρέθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων στιγμὴν τινα μόνοι.

Ὁ Ροβέρτος ἀπεχαιρέτισεν αὐτὴν ἡ Λουκία ἵστατο ἀκίνητος.

— Τί σκέπτεσθε; ἠρώτησεν αὐτὴν μετὰ γλυκύτητος.

— Δὲν σκέπτομαι, ἀπήντησεν ἡ Λουκία, μὴ ὑψοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἠρώτων ἐμαυτὴν.

— Καὶ τί ἠρωτᾶτε;

— Ἡρωτώμην ἐὰν ὁμοιάζον πρὸς τὴν γυναῖκα ἦν περιεγράψατε πρὸ ὀλίγου.

— Καὶ πρὸς τί ἐκάμνετε τὴν ἐρώτησιν ταύτην; ἐπανάλαβεν ὁ Ροβέρτος συγκεκινημένη τῇ φωνῇ.

— Ἐπειδὴ ἂν ἤμην γυνὴ ὁμοία πρὸς τὴν περιγραφείσαν, ἐξηκολούθησεν ἡ νεανίς αἰφνης ἐγείρασα τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ ἐτόλμων νὰ τείνω ὑμῖν τὴν χεῖρα, λέγουσα: «Δύνασθε νὰ θέσητε τὴν ὑμετέραν, Ροβέρτε!»

— Καὶ ἐγώ, Λουκία, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ἔδωκα ὑμῖν τὴν καρδίαν μου καὶ σὰς διδω καὶ τὴν ζωὴν διότι ἰδικὴ σας ἦτο ἡ εἰκὼν ἦν ἐχάραξ.

Ἐθλιψαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων, καὶ τὰ πάντα ἐλέχθησαν. Ἠγαπῶντο.

Γνωστὸν εἶνε τότε μεθ' ὁποίας δυνάμεως, μεθ' ὁποίας θελήσεως, μεθ' ὁποίου πάθους ἦτο ὠπλισμένος ὁ Ροβέρτος ἐν τῇ κεκρυμμένη καὶ τοσοῦτον φοβερᾷ ταύτῃ πάλῃ, ἥτις προῦκαλεῖτο μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς Βάλδας. Ἄν τὸ ἴδιον συμφέρον καὶ ὁ ἑαυτοῦ βίος μόνον διεκινδύνευον, θὰ ἦτο μάλλον ἀδιάφορον δι' αὐτὸν καὶ ἰσως δὲν θὰ ἤρχιζεν.

Ἄλλ' ἐμάχετο ὑπὲρ τριῶν, εἶχε νὰ προφυλάξῃ καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ ἀπέναντι τῆς Βάλδας δύο ὑπάρξεις, αἵτινες ἦσαν αὐτῷ προσφιλέστεραι τῆς ἰδίας· καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι δὲν εἶχε τὴν ἀγγινοίαν, τὴν ὀξυδέρκειαν, τὴν ἐνεργητικότητα, ὅπως ἀντιστῆ εἰς τοιοῦτον ἐχθρόν.

Ἐγνώριζε τὴν Βάλδα, καὶ ἤξευρε κατὰ πόσον ἦτο ἱκανή. Μετ' αὐτῆς δὲν ἤρκει νὰ μάχεται τις, ἔπρεπε νὰ μαντεύῃ, καὶ αἱ ἐπιβουλαὶ αὐτῆς ἦσαν φοβερώτεραι τῶν κτυπημάτων τῆς.

Δὲν ἔπρεπε νὰ προσδοκᾷ τις παρ' αὐτῆς σφοδρὰν προσβολὴν καὶ πόλεμον φανερόν· ἐμίσει ὑπόουλως, διέπραττε τὸ ἔγκλημα ἀνάνδρως.

Διὰ τοῦτο ἀπιστρέφετο παρὰ φύσιν τὴν εὐθύτητα καὶ τὸ ἄδολον τοῦ Ροβέρτου· οὗτος ὤφειλε πρὸ πάντων νὰ παραμονεύῃ.

Ἦτο αὐτῷ ἀπηγορευμένον νὰ ἀφερέσῃ τὴν προσωπίδα τῆς Βάλδας· ἔπρεπε νὰ προσμένῃ.

Πληροφορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ τὰ τῆς οικονομικῆς καταστάσεως τοῦ κ. Δὲ Σερζύ, ἐσκέπτετο λογικῶς ὅτι τὴν περιουσίαν τῆς Λουκίας καὶ τοῦ Λουκιανοῦ ἐπωφθαλμία ἡ Βάλδα.

Ἐνόμιζεν ἐντεῦθεν ὅτι ἔχει λαβὴν ἐπ' αὐτῆς. Ἠλπίζεν ὅτι οἱ πόθοι αὐτῆς θὰ προῦδιδοντο κατὰ τινα τρόπον. Ἦτο βέβαιος ὅτι εἶχε πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ τὴν ἀφιλοκέρδειαν, καὶ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ἡ ἀπληστία τῆς Βάλδας ὑπερεῖχε, καὶ ὅτι ὁ ἐγωϊσμός ἔχει τὴν τύχην νὰ νικᾷ τὴν αὐταπάρνησιν.

Ὁ Ροβέρτος ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἡ Βάλδα ὑπὲρ ἑαυτῆς καὶ μόνῃς εἰργάζεται. Ἀλλὰ κατὰ τοῦτο ἠπατάτο ἡ Βάλδα ἐσκέπτετο πρὸ πάντων, ἐσκέπτετο ἀδιακόπως περὶ τῆς Ἀγγελίνας· καὶ ἡ μητρικὴ στοργὴ προσέθετεν αὐτῇ ἰσχύον, περὶ ἧς οὐδόλως ὑπόπτειεν ὁ Ροβέρτος.

II'

Ἡ Βάλδα παίζει τὸ παιγνίδιον τῆς.

Ἐν τῇ ἐσπερίδι, ἐν ἣ ὁ κ. Δὲ Σερζύ προσεκάλεσε τὸν διδάκτορα, ἡ Βάλδα, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀνάγκης, χωρὶς νὰ φανῇ αὐτῇ, ἀφῆκε νὰ προαισθανθῇ παρατηρητῆς ἀγρυ-

πνος καὶ προσεκτικὸς ὡς ὁ Ροβέρτος πραγματι, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀρχὴ ἐχθροπραξιῶν.

Οὐδὲν ἐν τούτοις συνέβη ἐν τῇ ἐσπερίδι ταύτῃ ἔκτακτον ἢ ἄτακτον, ἀλλ' ὁ Ροβέρτος παρατήρησεν ἐν τῷ σκοτει ἀορίστως πρῶτην τινα κίνησιν τοῦ ἐχθροῦ.

Ἡ Λουκία, περιβεβλημένη τοὺς ἀδάμαντας, οὓς ἐδώρησατο αὐτῇ ὁ ἀδελφός αὐτῆς, ἠκτινοβόλοι ἐκ χάριτος καὶ καλλονῆς.

Ὁ Ροβέρτος ἐκτεθαμβωμένος αὐτὴν καὶ μόνην ἀρχήθεν ἔβλεπεν· ἀλλὰ διάφορα μικρὰ ἐπεισόδια, ἀνάξια λόγου κατ' ἀρχάς, ἐπέσυρον μετ' οὐ πολὺ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

— Δὲν εἶμαι πολὺ καλὸς χορευτής, εἶπε γελῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ χοροῦ πρὸς τὴν Λουκίαν· ἐλπίζω ἐν τούτοις ὅτι θὰ συγκατανεύσητε νὰ χορεύσωμεν ἐν βάλς.

— Εὐχαρίστως! εἶπεν ἡ Λουκία· τὸ πρῶτον βάλς, δὲν ἔχει οὕτω;

Ἐχόρευσαν. Ὁ Ροβέρτος νῦν κατὰ πρῶτον ἠσθάνθη ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἐκείνης ἦν ἠγάπα· ἦτο παραδεδομένος εἰς εἶδος τι μέθης.

— Φυλαξάτέ μοι ἀκόμη ἐν βάλς, σὰς παρακαλῶ, ὡς δὴποτε ὦραν καὶ ἂν θέλητε, εἶπεν εἰς τὴν Λουκίαν, ὀδηγῶν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς.

— Δὲν θὰ προσκαλέσητε ἄλλην τινα; ἐπανάλαβεν αὐτὴ.

— Τίνα θέλετε νὰ προσκαλέσω;

— Ἀλλὰ τὴν κυρίαν Δὲ Σερζύ.

— Οὐχί, ποτέ· πολὺ ὀλίγον γνωρίζω αὐτὴν καὶ ἔπειτα εἶνε περιεστοιχισμένη ὑπὸ πολλῶν καὶ προσκεκλημένη ὑπ' αὐτῶν.

— Προσεκάλεσατε τοῦλάχιστον τὴν μικράν μου Ἀγγελίαν. Γνωρίζετε αὐτὴν ἐκ τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Δ' Ἀρνῶλδου· παρατηρήσατε αὐτὴν πόσον εἶνε θελκτικὴ!

Ἡ Ἀγγελίνα, ὡς καὶ ἡ Λουκία, ἦτο θελκτικὴ τῷ ὄντι· ὁ Ροβέρτος τὴν προσεκάλεσεν.

Αὕτη ἠσθάνθη ἑλαφρὸν ἀνασκίρτημα, καὶ ἐχαιρέτισε συναινοῦσα καὶ ὑψοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους καὶ γλυκεῖς αὐτῆς ὀφθαλμούς. Ἀλλ' εἶχεν ἤδη πολλὰς προσκλήσεις καὶ μόνον διὰ βραδύτερον ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐγγραψῇ ἐν τῷ σημειωματαρίῳ τῆς.

Ὁ Ροβέρτος, παρὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ὡς κοινωνικοῦ ἀνθρώπου εὐχέριαν, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἐκτοπισθέντα καὶ σχεδὸν ξένον ἐν τῇ λαμπύρῃ ταύτῃ ὀμηγύρει τῶν ἐπισημοτήτων τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς. Ὀλίγους μόνον ἐξ αὐτῶν ἐγνώριζεν.

Ὅτε διήρχετο τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπως μεταβῆ καὶ συγχαρῇ τῷ Λουκιανῷ, διέβη πλησίον τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ, καὶ ἐξεπλάγη, ἀγνοῶν διὰ τί, ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἀνδρός, μεθ' οὐ συνωμίλει αὕτη τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ἦτο μεσήλιξ, ὑψηλός, ἰσχνός, ἀκαμπτος, ἔχων ἐπὶ τῶν χειλῶν νευρικὸν μειδίαμα.

— Γνωρίζεις τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ὀμιλεῖ ἐκεῖ μετὰ τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος τὸν Λουκιανόν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι! ἀπήντησεν ὁ Λουκιανός· λησμονεῖς ὅτι ἦλθον καὶ εἶμαι ἐνταῦθα περισσότερον σοῦ ξένος;

Ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἐκλήθη ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ, μεθ' ἧς ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς καὶ προῦχώρησε πρὸς τὸν Λουκιανόν καὶ τὸν Ροβέρτον ὀδηγῶν τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος κύριον.

— Γιέ μου, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, ἔρχομαι νὰ σοὶ παρουσιάσω ἐγὼ αὐτός, ἕνα τῶν ἀρίστων φίλων τῆς οἰκίας, ὅστις ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνῃ καὶ ἰδικός σου, τὸν κύριον μαρκήσιον Δὲ Μοζιρόν.

Ὁ Λουκιανός ἐχαιρέτισεν ἀρκετὰ ψυχρῶς. Ὁ κ. Δὲ Σερζύ διέκοψε καὶ ἐξηκολούθησε τὴν συνδιάλεξιν μετὰ πολλῆς τῆς ζωηρότητος· ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν ἠγωνίσθη νὰ

μεταδῶση τὸ ἐπ' αὐτῷ καὶ εἰς τοὺς δύο νέους μέρος τῆς ζωηρότητός του, ἀλλ' ὁ πάγος δὲν ἐρράγη.

— Μοὶ ἀπαρέσκει ὑπερβολικῶς οὗτος ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν! εἶπεν ὁ Λουκιανὸς τῷ Ροβέρτῳ, ὅτε ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ κ. Δὲ Σερζύ.

Ὁ Ροβέρτος, ὅστις παρηκολούθει τὸν Μοζιρόν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶδεν αὐτὸν διευθυνόμενον πρὸς τὴν Λουκίαν.

Ὁ Μοζιρόν προσεκάλεσε τὴν Λουκίαν.

— Συγχωρήσατέ μοι, κύριε, τῷ εἶπεν ἐκείνη, εἶμαι καταβεβλημένη.

— Δὲν θὰ χορεύσητε καθ' ὅλην τὴν ἐσπερίδα, δεσποσύνη; ἠρώτησεν ὁ Μοζιρόν μετὰ τοῦ αἰωνίου μειδιάματος του.

— Ἄγνοῶ, δὲν πιστεύω.

— Παρατηρήσατε, δεσποσύνη, ἐπανελάθε ζωηρῶς ὁ Μοζιρόν, ὅτι εἴσθε πολὺ ἐλευθέρα νὰ ἐκλέξητε τὸν χορευτήν σας, ὅτι θὰ δυσαρεστηθῶ πολὺ νὰ ἀποκλεισθῶ ἀφ' ὑμῶν, ἀλλὰ θὰ ἤμην πολὺ ἀπαρηγόρητος, δὲν λέγω ὅτι θὰ σᾶς στερήσω νὰ χορεύσητε μετ' ἄλλου, ἀλλὰ θὰ ἀναβάλω τὴν σειράν ἄλλου.

Ἐχαιρέτισεν ὑποκλινῶς καὶ ἀπεσύρθη.

Ἔϊνε ἀληθές ὅτι ἡ ἀρνησις χοροῦ οὐδὲν ἔχει τὸ προσβλητικόν, καὶ ὅτι ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐν ἣ εὐρίσκοντο ἡ Λουκία καὶ ὁ Μοζιρόν, ἦτο ὑπερβολικόν τὸ νὰ θεωρήσῃ κακὸν ὁ Μοζιρόν τὸν μετ' ἄλλου τινὸς χορὸν τῆς Λουκίας.

Ἐν τούτοις, ὅτε προὐχώρησεν ὁ Ροβέρτος καὶ ἐξητήσατο τὸ βάλς, ὅπερ ἡ Λουκία προὔπεσχετο αὐτῷ, αὕτη ἀπήντησεν εἰς αὐτόν, ὅτι δὲν θὰ χορεύσῃ πλέον.

— Πρὸ ὀλίγου δὲν σὲ προσεκάλεσεν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Ροβέρτος.

— Οὐχί, ἀπεκρίνατο ἡ Λουκία, μοὶ εἶπε καί τι τι ἐκ μέρους τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ.

Ὁ Ροβέρτος ἐπανελλῶν ἐχόρευσε μετὰ τῆς Ἀγγελίνας τὸ βάλς.

Ὁμίλησεν αὕτη εὐμενῶς, διότι ἠγάπα αὐτὴν ὡς ἀγαπομένην ὑπὸ τῆς Λουκίας. Αὕτη οὐδεμίαν λέξιν ἀπήντησεν αὐτῷ.

Μόνον ὅτε ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της, ἔθετο ζωηρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος, καὶ, ἐπειδὴ ἔβλεπεν αὐτὴν ὀλίγον ἐκπληκτος:

— Νομίζω ὅτι θὰ κάμετε καλὰ νὰ δυσπιστήτε εἰς τὸν κ. Δὲ Μοζιρόν, εἶπεν αὐτῷ.

ΙΑ'

Βίος καὶ περιπέτεια τοῦ κ. μαρκησίου Δὲ Μοζιρόν.

Ἡ Βάλδα, ἥτις τοσοῦτον χρόνον ἦν ἀποκεχωρισμένη τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἤθελε νῦν νὰ ἔχη αὐτὴν πάντοτε πλησίον της, ἐν τῷ ἐνδιαιτήματι της, νὰ κρατῇ αὐτὴν ἐν ταῖς χερσίν, ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς; διὰ τοῦτο ἔδωκεν αὐτῇ τὸ παλαιὸν δωμάτιον τῆς Λουκίας, πλησιέστατα τῷ ἀρχαίῳ δωματίῳ τῆς κ. Δὲ Σερζύ καίμενον.

Ἡ ἀπληστία αὕτη τῆς μητρικῆς στοργῆς μετεῖχεν ἰκανῶς ἀσυνεσίας. Ἡ Ἀγγελίνα ἀδικόπως ἦτο ἐκεῖ· τοῦτο ἦτο μὲν γλυκὺ διὰ τὴν μητέρα, ἥτις ἐλάτρευε τὸ τέκνον της, καὶ διακαῶς ἐπεθύμει νὰ βλέπῃ αὐτὴν εὐτυχῆ, ἀλλ' ἦτο ἐπικίνδυνον διὰ τὴν γυναῖκα, ἥτις ἐμίσει τὸν υἱὸν καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ οἴκου, καὶ ἐμελέτα τὴν ἀπώλειαν καὶ καταστροφήν αὐτῶν.

Ἡ Ἀγγελίνα, μάρτυς κατὰ πάσαν ὥραν, ἦτο κατάσκοπος, ἀθῶα καὶ ἀκουσία, ἀλλ' οὐδὲν ἤττον κατάσκοπος.

Γνωρίζομεν ἄλλως τε ὅτι μετεῖχε τῆς φύσεως τῆς γαλῆς ἐν ἐλάσσονι τῆς μητρὸς βαθμῇ· ἔβλεπεν, ἤκουε, παρε-

τήρει, χωρὶς νὰ φαίνηται, καὶ ὑπὸ τὸ ράθυμον καὶ ἀποκεκοιμημένον πρόσχημα, οὐδὲν ἄφινε νὰ διαφεύγῃ αὐτὴν.

Ἄλλως τε αὕτη ἡ τάσις διωρθοῦτο παρ' αὐτῇ ὑπὸ τῆς μεγάλης τρυφερότητος, γλυκύτητος καὶ ἀγαθότητος, καθ' ἃς ὁμοιάζει ἀναμφιβόλως πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς, καὶ αἵτινες ἐν ταῖς πλείσταις τῶν μιγάδων γυναικῶν ἔχουσι παιδικὴν χάριν τὸσον ἐλκυστικὴν.

Ἡ Βάλδα τὴν παραμονὴν τῆς ἐσπερίδος ἔσχε μετὰ τοῦ μαρκησίου Δὲ Μοζιρόν μακρὰν σύσκεψιν. Ἀπέστειλε τὴν Ἀγγελίαν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς· ἡ Ἀγγελίνα, ἐρχομένη νὰ ζητήσῃ θήκην τινὰ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς μητρὸς της, συνεχομένῳ μετὰ τῆς αἰθούσης, ἤκουσε μόνον τὸ ὄνομα τῆς Λουκίας, προφερόμενον χαμηλοφῶνως ὑπὸ τῆς Βάλδας, ἀλλὰ προφερόμενον μετὰ τινος τόνου, ὅστις ἐδίδεν αὐτῇ σπουδαιότητα μεγίστην.

Καὶ ἔπειτα, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διὰ τί, δὲν ἠγάπα τὸν κ. Δὲ Μοζιρόν, ὃν τοσοῦτον εὐπροσηγόρως ὑπεδέχετο ἡ μήτηρ αὐτῆς. Τοῦτο ἦτο ὀρμέμφυτον παρ' αὐτῇ — καὶ τί παρ' αὐτῇ δὲν ἦτο ἔμφυτος ροπή; — ἀλλὰ τὸ ἔνστικτον τοῦτο δὲν ἠπάτα αὐτὴν.

Ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνὴρ τεσσαρακοντοῦτης, καὶ τοι ἐνομιζέτο ὑπ' ἄλλων μὲν τριάκοντα καὶ ἑξ ἑτῶν, ὑπ' ἄλλων δὲ τεσσαράκοντα καὶ πέντε. Ὁ βίος αὐτοῦ ὑπῆρξε λίαν ροφικίνδυνος καὶ σφόδρα περπετειώδης, ὡς ἔλεγον.

Κατήγετο ἐξ ἀρχαίας οἰκογενείας, — τῆς οἰκογενείας τοῦ Μοζιρόν τοῦ Ἑρρίκου Γ', — ὅπερ ἀπετέλει τὸν τίτλον αὐτοῦ, ἀν οὐχὶ πλέον τιμητικόν, τοῦλάχιστον μᾶλλον αὐθεντικόν. Εὐρέθη τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας ἔτος διὰ γων, κάτοχος εἰσοδήματος τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων· ἀλλὰ καταστωτεύσας ἀρκετὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων φράγκων, εὐρέθη ἀνευ λεπτοῦ κατὰ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος του.

Εὐτυχῶς δι' αὐτόν, τὸ ἀτυχές τοῦτο συμβᾶν συνέπεσε μετὰ τῆς πτώσεως τῆς αὐτοκρατορίας τῷ 1851.

Ὁ Μοζιρόν πάραυτα ἐνόησεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Δεκεμβρίου ἦτο ὅ,τι καλλίτερον ἠδύνατο νὰ ὄνειροπολήσῃ παίκτης ἀπολέσας ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν καὶ προτιθέμενος νὰ ἐπανορθώσῃ αὐτὴν. Εἶχεν ὠραῖον ὄνομα καὶ προστάσιας· ἐσπούδασεν ἄλλοτε ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν Πολυτεχνικὴν Σχολὴν· προὔτιμησεν ὅμως ἀντὶ τοῦ σταδίου τούτου τῶν μελετῶν τὴν στρατιωτικὴν δόξαν.

Κατὰ τὰ ἄλλα δ' ἦτο ἀνδρεῖος, ἔχων τὴν τόλμην τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες οὐδὲν ἔχουσι νὰ ἀπολέσωσιν. Εὐρε σύντομον ὁδὸν καὶ ταχέως ἀπέβη ἀρχηγὸς τοῦ ἀραβικοῦ τμήματος.

Ἐφαίνετο ὅτι ἤρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ, ὅτε ἀπροσδοκῆτως ὑπεχώρηθῃ νὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν του. Τὸ μέρος μένει ἀρκετὰ σκοτεινὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Μοζιρόν· γινώσκουσι τὰ συμβᾶντα, ἀλλ' ἀγνοοῦσι τὰ αἴτια.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι βαρεῖται καταχρήσεις ἐσημειώθησαν· συνταγματάρχης τις κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ἔσχε μετὰ τοῦ Μοζιρόν ἐξηγήσιν θελλῶδη, κατὰ συνέπειαν τῆς ὁποίας οὗτος ἔδωκε τὴν παραίτησίν του.

Διῆσχυρίζονται μάλιστα ὅτι ὁ γενναῖος συνταγματάρχης σεβούλευσεν αὐτῷ νὰ πετάξῃ τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἄλλ' ὁ Μοζιρόν ἐπέταξε τὸν τοῦ συνταγματάρχου.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὰ συμβᾶντα ταῦτα, ἐπανευρῶν ἐν Ἀλγερῇ ἐν τινι αἰθούσῃ τὸν συνταγματάρχη, ὠμίλησεν αἰνιγματωδῶς, ἐνώπιον αὐτοῦ, περὶ ἐντίμου καὶ σεμνῆς γυναικός, ἣν, λέγουσιν, ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἠγάπα.

Ὁ συνταγματάρχης ὠργίσθη καὶ εἶχε λέξεις τινὰς ὀλίγον ζωηράς, ἀποκρουσθείσας ὑπὸ τοῦ Μοζιρόν.

Ὁ παραιτηθεὶς ἦτο ὁ προσβληθεὶς, ἐξέλεξε τὸ πιστόλιον καὶ τὴν ἐπαύριον ἀπέστειλε μετὰξὺ τῶν ὀφρῶν τοῦ συνταγματάρχου μίαν σφαῖραν. Οὕτως ἐποιήσατο ἀρχὴν τῆς τρομερᾶς αὐτοῦ φήμης.

Ἐπανήλθεν εἰς Παρισίους μετὰ τινων οἰκονομιῶν ὁ Μοζιρόν, αἵτινες ἠύξησαν μετὰ κερδοσκοπικῆς ἐπιτηδειότητος ἐπὶ τῆς κόπρου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀλλὰ δὲν ἐνόει νὰ περιορισθῆ μέχρις ἐδῶ ἀπέδιδεν εἰς τὸ τύμπανον ὅ,τι προήρχετο αὐτῷ ἀπὸ τὸν πλαγιάουλον, καὶ ἔτι πλέον καὶ ἔτι πρὸς. Εἶχε λοιπὸν στιγμὰς φοβερῶν ἐνοχλήσεων.

Ἐν τινι τῶν στιγμῶν τούτων ἔσχε τὴν εὐτυχίαν, ἣ τὴν δυστυχίαν, ἔν τινι ἐσπερίδι παρά τινι ἑκατομμυριούχῳ τραπέζιτῃ, νὰ κερδήσῃ ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότου.

Ὁ οἰκοδεσπότης λίαν προθύμως ἐπλήρωσεν, ἀλλὰ παρετηρήθη ὅτι δὲν προσεκλήθη πλέον ἔκτοτε ὁ Μοζιρόν εἰς τὰς ἐσπερίδας αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὅτε συνήντα αὐτῷ ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ παιγνιδίου τραπέζῃ, οὐδέποτε ἔπαιζεν, οὐδ' ἐστοιχημάτιζεν, οὐδ' ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς αὐτόν.

Δὲν εὗρισκε μέσον νὰ παροργισθῆ κατὰ τοῦ συνετοῦ τραπέζιτου· ἀλλ' ὁ Μοζιρόν δις ἔκτοτε ἠναγκάσθη νὰ συντριψῇ τὸν ἀριστερόν βραχίονα τῶν ἀσυνέτων ἐκείνων, οἵτινες ὠμίλησαν περὶ τῆς εἰς τὸ παιγνίδιον ἐπιτυχίας του.

Ἐφυλάχθη νὰ φονεύσῃ αὐτούς, ἀλλὰ διετήρησε τὴν φήμην ἀλανθάστου σκοπευτοῦ καὶ ἐπιτηδείου ἀκρωτηριαστοῦ τῶν μελῶν.

Ἐν τούτοις τὰ κατορθώματα ταῦτα ἐγένοντο πρόξενα ψυχρότητος εἰς τὰς ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ σχέσεις αὐτοῦ. Κατέλιπεν ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν Γαλλίαν, μετέβη εἰς Ἰταλίαν καὶ εἰςῆλθεν εἰς τὸ τάγμα τῶν ζουάβων τοῦ ποντίφικου μετὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀρχηγῶ.

Ἦρισεν ἐν Μιλάνῳ μετὰ τινος ἐκ Βερσαλλιῶν ἀντισυνταγματάρχου, καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἦτο φιλελεύθερος καὶ ἐχθρὸς, τῷ ὄντι, ἐφόνευσεν αὐτόν διὰ σφαίρας εἰς τὸν ἀριστερόν ὀφθαλμὸν ριφθείσης. Καὶ τί παράδοξον!..

Ἐνόμισε τότε ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Παρισίους, καὶ ἀληθῶς ὑπελόγισε ἀλλίστα τὴν φορὰν ταύτην τὸ πρᾶγμα καὶ ἐπανεκαμψεν ἐκ τῶν σταυροφοριῶν.

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Μοζιρόν δὲν ἦτο πρὸς τὸ παρὸν ἐν κακῇ θέσει.

Δὲν δύναται τις μὲν νὰ εἴπῃ ὅτι γενικῶς ἐτίμων αὐτὸν πάντες· ἀλλ' ἐφοβοῦντο αὐτὸν ἅπαντες· καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ὀλίγον. Τὰ κατορθώματά του δὲν ἦσαν ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἠδύναντο, ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ ἐποχῇ, νὰ προξενήσωσιν αὐτῷ πολλὴν ζημίαν· περιεφρονεῖτο δὲ ἐλευθέρως, ἐν συντόμῳ, ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τῶν δημοκρατικῶν, τῶν προγεγραμμένων καὶ τῶν ἄλλων ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης συλληφθέντων.

Ἐξηκολούθει νὰ ζῆ ἐν ἀρκετῇ ἀφθονίᾳ. Καὶ διὰ τί ὄχι; Ἀκριβῶς οὐδενὶ ἦν γνωστός.

Οὐχ ἦττον παρετήρουν — λίαν μυστικῶς — ὅτι ἐφοίτα ἐπιμόνως παρὰ τῇ κυρίᾳ Μαρουσσέ, ἀπὸ δεκαετίας χῆρα συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας. Ὁ ἀποθανὼν κατέλιπε καλὴν περιουσίαν· ἀλλ' ἀφῆκε καὶ υἱὸν δέκα ἐτῶν.

Ἄν ἡ κυρία Μαρουσσέ ἐνυμφεῖτο ἐκ νέου, ἔχανε τὴν διαχείρησιν τῆς περιουσίας· αὐτὴ δὲ ἡ ἰδίᾳ μόλις εἶχε προῖκα ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα.

Ἄλλ' ἄλλος τις πλὴν τοῦ Μοζιρόν ἠδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτόν, νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην καὶ νὰ λάβῃ τὸ μέρος του;

Θὰ μετενόει πολὺ ἂν ἐλάμβανε τὴν αὐθαδέϊαν ταύτην, καὶ θὰ ἐστερεῖτο ἢ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ἢ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ. Ὁ Μοζιρόν ἦτο εἰς τῶν φίλων τῆς οἰκίας, ἰδοὺ τὸ πᾶν· καὶ ὑπελόγιζε τὰ εἰσοδήματα τῆς κυρίας Μαρουσσέ καὶ οὐδὲν πλέον, μὴ δυνάμενος, πρὸς εὐτυχίαν τοῦ κληρονόμου, νὰ θίξῃ τὰ κεφάλαια.

Ἄλλως τε δέ, ἡ κυρία Μαρουσσέ ἦτο γυνὴ τριάκοντα πέντε ἐτῶν, ἣτις ὑπῆρξε λίαν ὠραία, ἣτις δὲν ἐστερεῖτο διακεκριμένης καὶ ἀξιοπρεποῦς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεως, καὶ ἣτις ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἀξιοῖ νὰ ἀγαπᾶται.

Ὁ Μοζιρόν, ἀπνηδηκῶς καὶ ἐξαντληθεὶς προώρως, εἶ-

χεν ἐν τούτοις πάντοτε δι' ἑαυτὸν τὸ γόητρον τῶν παλαιῶν ἐπιτυχιῶν του.

Εἶχεν ἐξ ἐναντίας ἱκανὴν εὐφυΐαν, πεποίθησιν μέχρις αὐθαδέϊας προβαίνουσας, καὶ μεγάλην, ὡς τὴν ἀποκαλοῦσι, πείραν τοῦ κόσμου, ἣτις συνίστατο πρὸ πάντων εἰς τὴν μεγάλην περιφρόνησιν τῆς ἰδίας τάξεως· ῥώμην ἀξιοσημειωτήν. Οὐδὲν ἐσέβετο, οὐδὲν ἐφοβεῖτο.

Ἡ Βάλδα διὰ σαφῶν ἐρευνῶν ἦτο λίαν ἐνήμερος τῶν κατὰ τὸν Μοζιρόν, καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἀπεφάσιεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τούτου, ὅπερ, δοθείσης περιστάσεως, ἠδύνατο νὰ γείνῃ αὐτῇ πολῦτιμος σύμμαχος.

Ὁ Μοζιρόν εἶχε πρώτιστα πάντων, κατ' αὐτὴν, τὴν μεγάλην ιδιότητα, ἣτις ἀπέβη πολὺ σπανία ἐπὶ τῆς διεφθαρμένης ἐποχῆς ἡμῶν· ἦτο ἀνθρωπος, ὅστις φονεύει.

Ἡ Βάλδα δὲν ἀπεφάσιεν ὀριστικῶς περὶ τοῦ σχεδίου. Ἐγνώριζε πόσον μέρος κατέχουσι τὰ ἀπρόοπτα ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις πράγμασι.

Δὲν εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ κάμῃ τὰ συμβάντα, ἀλλὰ νὰ τὰ προπαρασκευάσῃ. Ἐζήτει τὸ δυνατόν τῶν πραγμάτων καὶ τῶν συμπτώσεων, καὶ ἦτο ἐτοίμη, δραττομένη αὐτῶν καὶ ποιουμένη τὴν κατάλληλον χρῆσιν των.

Εὗρισκετο συμπολιτευομένη καὶ ἀντιπολιτευομένη τὰς προσωπικότητας καὶ τοὺς χαρακτήρας, ἔπειτα ἄφινε τὸ πεπρωμένον νὰ ἐνεργῇ· ἐπεφύλασσε εἰς ἑαυτὴν ἐν ἀνάγκῃ τὸ τελευταῖον κτύπημα.

Ὅθεν, ἐνόμισεν, ἀφ' οὐ ἀνέγνω τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ροβέρτου, ὅτι ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἠδύνατο νὰ ἀντιποιηθῇ ἐπωφελῶς τὴν χεῖρα τῆς Λουκίας.

Τοῦτο θαυμασίως ἦτο εὐνοϊκὸν διὰ τὸ παιγνίδιον τῆς Βάλδας. Τοῦτο παρεῖχε πιθανότητας ἐγγυτάτας τῇ βεβαιότητι: — ὅτι ὁ Μοζιρόν εὗρισκε κεκλιμένην αὐτῷ τὴν ὁδόν, τὸν διδάκτορα Ροβέρτον ἐραστὴν καὶ ἐρωτῶντα τῆς Λουκίας, τὸν Λουκιανὸν ἀφωσιωμένον τῇ ἀδελφῇ καὶ τῷ φίλῳ αὐτοῦ Ροβέρτῳ καὶ ὁ ἀνθρωπος, ὅστις φονεύει εἶχεν οὕτω πολλὰς εὐνοϊκὰς περιστάσεις νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν Βάλδα εἴτε τοῦ Ροβέρτου, ὅστις κατεῖχε μέρος τοῦ μυστικοῦ της, εἴτε τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις ἐκράτει μέρος τῆς περιουσίας της, διότι ἡ Βάλδα ὑπελόγιζε τὴν περιουσίαν τῆς οἰκίας ὡς ἰδίαν ἢ μάλλον τῇ Ἀγγελίᾳ ἀνήκουσαν.

Καὶ δὲν ἦτο τοῦτο μόνον· ὁ θάνατος τοῦ Ροβέρτου ἢ τοῦ Λουκιανοῦ θὰ ὤθει εἰς ἀπελπισμὸν τὴν Λουκίαν· καὶ εἶνε γνωστὸν μέχρι τίνος σημείου ἡ Βάλδα εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ φέρῃ καὶ νὰ ὠθήσῃ τὸν ἀπελπισμὸν εἰς τὰ ἔσχατα ἀποτελέσματα αὐτοῦ.

Ἡ Βάλδα ὑπελόγιε ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ ψυχρῶς πάσας τὰς εὐνοϊκὰς περιστάσεις τοῦ μελετωμένου τούτου συνοικεσίου· καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο ἐξαιρετόν.

Προῦκειτο, πρὸ πάντων, νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο τὸν Μοζιρόν, ὅπερ δὲν ἦτο δύσκολον, καὶ νὰ λάβῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ, ὅπερ δὲν ἦτο ἀδύνατον.

Ἡ Βάλδα δὲν ἠδύνατο καὶ δὲν ἠθελε νὰ ρίψῃ τὴν Λουκίαν κατὰ κεφαλῆς τοῦ Μοζιρόν. Ἐπρεπε νὰ ἐπέλθῃ αὐτῷ ἡ ἰδέα καὶ νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν πρώτην αἴτησιν.

Ἐβηκεν εἰς ἐνέργειαν διὰ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην τὸ λεπτότερον στρατήγημά της. Εἶχε κατάλληλον ἀνθρωπον, ὅστις ἤγαγε τὸ πρᾶγμα μέχρι τῆς ἡμισείας ὁδοῦ.

Ἐν τῇ ἀτελεῖ, διὰ τὴν ἔλευσιν τῆς Ἀγγελίνας, γενομένη συσκέψει, ὁ Μοζιρόν ἐτόλμησεν ἤδη — τρέμων — νὰ ἐμπιστευθῇ τῇ κυρίᾳ Δὲ Σερζύ τὰς ἐλπίδας του.

Ἐγνώριζε πόσον αὐταὶ ἦσαν παράτολμοι.

Ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου βλέπων τὴν δεσποσύνην Δὲ Σερζύ αὐξάνουσας ἐν χάριτι καὶ καλλονῇ, συνέλαβε τὸ ὄνειροπόλημα τοῦτο, ἐφύλαξεν αὐτὸ κατ' ἀρχὰς μυστικόν, κρίνων αὐτὸ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀπραγματοποίητον. Ἀλλ' ἡ κυρία Δὲ Σερζύ ἦτο τόσον ἀγαθὴ πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐπιβάλλεται αὐτῷ νὰ βασισθῇ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην της, καὶ

νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν κατὰ πρῶτον, ἂν ἔπρεπε νὰ παραιτηθῇ τοῦ ὄνειρου του καὶ ἂν εἶχε δι' αὐτὸν προηγουμένως ἀδυναμίαν τινὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ παρουσιάσῃ τοῦλάχιστον τὴν αἰτησίαν του.

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ εἶπε πάσας τὰς περιστάσεις, τὰς ὁποίας ὁ Μοζιρόν προέβλεπε καὶ ἀνεγνώριζε βαθύτατα· ἀλλ' ἐζήτησαν ὁμοῦ τὰ μέσα τῆς ἀρσεως αὐτῶν, μετ' ἴσης καλῆς ἐκατέρωθεν θελήσεως, καὶ ἐτελείωσαν τὴν συνδιάλεξιν εὐρόντες τὰ μέσα ταῦτα.

Ἡ Βάλδα ὑπέσχετο τῷ Μοζιρόν, ὅτι πρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ χοροῦ θὰ ὁμιλήσῃ τῷ κ. Δὲ Σερζὺ.

Ἐβλεπεν αὕτη τὰ ἐμπόδια, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀπελπίζηται ὅτι δὲν θὰ νικηθῶσιν.

Οἱ δύο συνένοχοι ἀπεχωρίσθησαν νύχταριστημένοι ἀμφοτέροι.

Οὕτω ἡ ψυχρότης, μεθ' ἧς ἐν τῷ χορῷ ὑπεδέξαντο τὸν Μοζιρόν ἡ Λουκία καὶ ὁ Λουκιανός, οὐδόλως ἐνεθάρρουν τὸν πρῶτον ποντιφικὸν ζουάβον· εἶδε καλῶς τοῦτο!

Καταβαίνων τὴν κλίμακα τῆς εἰσόδου, ὅπως ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξίαν του, ὕψωσε τοὺς ὤμους, ψιθυρίζων ὑπὸ τὸν μύστακα αὐτοῦ:

— Αὐτὰ τὰ παιδιὰ!

Ὁ Ροβέρτος, ἀκούσας τὴν λέξιν τῆς Ἀγγελίνας ἐγένετο ἔτι μᾶλλον ἀνήσυχος καὶ δὲν ἐκοιμήθη καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ἐγνώριζεν ἐκ φήμης τὸν Μοζιρόν, καὶ ἐγνώριζε τὴν Βάλδα καλλίτερον ἢ ἐκ φήμης, ἀλλοίμονον!

Προησθάνετο, προέβλεπεν ὅτι ἡ συνενόησις καὶ ἡ σύμπραξις τῶν δύο τούτων ὁμοίων ὄντων ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτοῦ ἔδιδεν αὐτῷ τοῦλάχιστον τὴν εὐκαιρίαν τοῦ ν' ἀναγνώσῃ τοῦτο ἐν τῷ παιγνιδίῳ τῆς Βρασιλιανῆς, καὶ ἔφριζεν ἀναγνοὺς αὐτό.

ΙΕ

Ὅπερ δώσει δεῖγμα τῆς ἱκανότητος τῆς Βάλδας.

Ὁ Ροβέρτος εἶχε μέγα δίκαιον ν' ἀνησυχῇ· πῶς, ἐναντίον πασῶν τῶν πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ συνετῶν προβλέψεων, ἐναντίον τῆς μετ' ἀφοσιώσεως δραστηριότητός του, ἠδύνατο νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδια καὶ τοὺς χειρισμοὺς τοῦ εὐκάμπτου καὶ διεστραμμένου τούτου πνεύματος τῆς Βάλδας, ἡσύχως καὶ μεθ' ὑπομονῆς, ἐν τῷ σκότει, πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῆς βαινούσης καὶ ὑφ' ἑαυτῆς καὶ μόνης ὀρωμένης; Ὁ τρόπος, δι' οὗ περιέπλεξε τὸν κ. Δὲ Σερζὺ, ὅπως ἀποβλέψῃ ἐπὶ τὸν Μοζιρόν, ἐνέπνευσεν αὐτῷ τρόμον, ἐπειδὴ πιθανὸν νὰ περιεῖχεν ὑστεροβουλίαν, δι' ἧς ἠδύνατο οὗτος ἡμέραν τινὰ νὰ ἀποβῇ αὐτῷ ἐχθρός.

Εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς, τὴν ἡμέραν, ὅτι εἶχε σπουδαῖόν τι ν' ἀνακοινώσῃ αὐτῷ διὰ τὴν Λουκίαν, καὶ ὅτι παρεκάλει αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Λέσχης.

Αἱ λέξεις αὗται, λεχθεῖσαι μεθ' ὕφους μυστηριώδους, ἐκέντησαν τὴν περιέργειαν τοῦ κόμητος, καὶ ἐπανῆλθεν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους.

Ἦρχισε μεθ' ὕφους ταπεινοῦ καὶ σχεδὸν δειλοῦ, ὅπερ ἐκολάκευεν ὑπερβολικῶς τὸν κόμητα, αἰσθανόμενον τὴν ἰδίαν ἀλάνθαστον ἐξουσίαν, καὶ ἔχοντα τὰς παραλόγους ἐξόχους ἀνδρὸς ἀξιώσεις.

— Φίλε μου, ἔχω τι νὰ σοὺ ἐξομολογηθῶ, τῷ εἶπε, καὶ — φοβοῦμαι — νὰ σοὺ ζητήσω συγγνώμην. Μοὶ ἔκαμον διάβημά τι, ὅπερ μὲ κατέλαβεν ἐξ ἀπροόπτου καὶ φοβοῦμαι μήπως διέπραξα ἀνοησίαν τινὰ. Εἴσθε λίαν ἀγαθὸς ὅταν λέγητε ἐνίοτε ὅτι δὲν στεροῦμαι ἐτοιμότητος πνεύματος...

— Εἶπον πάντοτε, διέκοψεν ὁ κόμης, καὶ ἐπαναλαμβάνω, ἀγαπητῆ μοι Βάλδα, ὅτι ἀναντιρρήτως εἴσθε ἡ βεβαιότερα καὶ ἡ εὐαγωγοτέρα πασῶν τῶν γυναικῶν, ὡς γνωρίζω· ἂν δὲν προβρίνω πλειότερον, τοῦτο πράττω, διότι δὲν θέλω νὰ σοὶ κάμω φιλοφρόνησιν.

— Ὡ! ὄχι, ὄχι, εἶπεν ἡ Βάλδα γελῶσα καὶ ἐπιχαρίτως κινουσα τὴν κεφαλὴν, ἔχω τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν νὰ ἦμαι σύζυγος καὶ φίλη ἀνδρός, ὅστις εἶνε ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἱκανότητων τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, καὶ κάλλιστα συναισθάνομαι ὅτι οὗτος μοὶ ἐνέπνευσε τὰς ἰδέας καὶ τὰς γνώμας τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ πνεύματος· αὕτη εἶνε ἡ μόνη ἀξία μου. Ἀλλὰ, καίτοι μετὰ τῆς ἀκριβεστερας δυνατοτήτος συμμορφουμένη ταῖς ἰδέαις καὶ ταῖς γνώμαις ταύταις, δὲν εἶμαι βεβαία ἂν ἐρμηνεύω αὐτὰς πάντοτε ὡς πρέπει· καὶ τοῦτο ἀκριβῶς μοὶ συνέβη σήμερον.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ῥώτησεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ.

— Πρόκειται περὶ εἰς γάμον αἰτήσεως τῆς Λουκίας ὑπὸ τίνος ὑποκειμένου, ὅπερ μὲ ἐπτενοχώρησε καί, τῇ ἀληθείᾳ, καθαρῶτατα ἀπεμάκρυνα αὐτό.

— Ἐπραξατέ κάλλιστα, φιλτάτη μοι, εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ· καὶ αἱ αἰτήσεις, αἵτινες ἤδη ἦλθον, μοὶ ἔδωσαν ἀφορμὴν νὰ εἴπω ὑμῖν τὴν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης σκέψιν μου. Σήμερον δὲν ὑφίσταται, ὡς ἄλλοτε, ὁ συρμός τοῦ νὰ νυμφεύωνται αἱ νεάνιδες νεαρῶταται· νυμφεύονται ὅταν φθάσωσιν εἰς ἡλικίαν εἴκοσιν ἢ εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν, οὐχὶ πρότερον· καὶ ἔχουσι πολὺ δίκαιον. Ἡ Λουκία εἶνε κράσως ἀσθενούς, ὥστε νὰ ἐξαίρεθῇ τοῦ γενικοῦ κανόνος. Ἐπειτα, πρὸς αὐτὸ τὸ συμφέρον τῶν τέκνων μου, δὲν ὀφείλω νὰ φυλάττω ἀνέπαφον τὴν ἰδίαν μου κληρονομίαν; Ὅθεν, ὁ θάνατος τῆς μητρὸς αὐτῶν μὲ ἠνάγκασε ν' ἀπαλλοτριωθῶ ὑπὲρ τοῦ Λουκιανοῦ τὴν μερίδα, ἧτις ἀνήκεν αὐτῷ ἐκ μέρους τῆς μητρὸς του· ἂν δὲ καὶ ὁ γάμος τῆς Λουκίας μοὶ ἐστέρει τὴν ἐπικάρπωσιν τῆς μερίδος αὐτῆς, θὰ παρεβιαζόμεν, τὸσον ὅπως διατηρήσω τὴν ἐπιρροὴν μου ἐν τισὶν ὑποθέσεσιν, ὅσον ὅπως ὑπερασπίζω τὴν πορείαν πραγμάτων τινῶν, ὑφ' ὧν περιστοιχίζομαι, νὰ διαμελίσω τὰ κεφάλαιά μου. Ἐνῶ ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν ἔσομαι κατὰ πρῶτον, νομίζω, γερουσιαστής...

— Ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα· ἐντὸς ἔτους θὰ ἦσαι γερουσιαστής! καὶ εἰς διάστημα τριῶν ἢ τεσσάρων ὑπουργός!

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ θρυπτόμενος μετ' εὐχαριστήσεως. Κατὰ πάσαν περίπτωσιν, σοὶ τὸ λέγω ἐμπιστευτικῶς, φιλτάτη Βάλδα, ὅτι πολλοὶ τῶν φίλων μου καὶ ἐγὼ ἔχομεν ὑπ' ὄψει σπουδαίαν ἐπιχειρήσιν, περὶ τῆς ὁποίας δὲν πρέπει ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδὲν τῶν οἰκονομολογικῶν μου μέσων νὰ φανερώσω.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ Βάλδα, καὶ ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς σπουδαίας ταύτης ἐπιχειρήσεως ἠθελον νὰ σοὺ ἐρωτήσω ἂν δὲν εἶχον ἀδικὸν ἀποπέμψασα εὐσημῶνως, χωρὶς νὰ συμβουλευθῶ ὑμᾶς, τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἐζήτηε τὴν χεῖρα τῆς Λουκίας.

— Διὰ τί; Ποῖον εἶνε λοιπὸν τὸ πρόσωπον τοῦτο;

— Ὅ! σοὺ εἶπω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀμέσως, εἶπεν ἡ Βάλδα. Συχνάκις ἤκουσα μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ν' ἀναπτύσσητε εὐγλώττως τὰ ἐμβριθῆ νομοσχέδια ἐπὶ τοῦ νόμου τῆς κοινωνικῆς ἰσότητος καὶ τῶν μεταπολιτεύσεων, ὅστις διέπει τὴν νεωτέραν κοινωνίαν· σοὺ ἤκουσα νὰ θλιβησθε πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τῶν τέκνων, διότι ὁ πατήρ τῆς οἰκογενείας δὲν ἔχει πλέον τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ὅλην διαχείρισιν τῶν ἀνηλικῶν...

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ὡς ἀπ' ἔδρας· οὕτω ἡ ἀπαλλοτριώσις τῆς κτηματικῆς περιουσίας τῆς Λουκίας μοὶ εἶνε ἀπολύτως ἀπηγορευμένη, ἧτις ἐν τοσούτῳ ἀποφέρει πρὸς τρία ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, ἑκατὸν πενήκοντα χιλιάδας φράγκων. Ἄν εἶχον εἰς τὴν διαθέσιν

μου ταῦτα τὰ δύο ἑκατομμύρια καὶ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων. εἰς δύο ἔτη, ἤθελον διπλασιάσει, διὰ τῆς περι τῆς ὁ λόγος μεγάλης ἐπιχειρήσεως, τὴν περιουσίαν τῆς Λουκίας.

— Δὲν εἶμαι διόλου ἔμπειρος τῶν τοιούτων, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἀλλ' εἶνε δυνατόν ὁ γάμος, ἀπολύων τῆς κηδεμονίας τὴν Λουκίαν, νὰ καταστήσῃ τὰ κτήματα ταῦτα διαθήσιμα :

— Μάλιστα, ἀλλ' ἐπανελάβεν ὁ κ. Δὲ Σερζύ μετὰ τινος πικρίας, θέτει αὐτὰ ἀπλῶς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ συζύγου αὐτῆς.

— Καὶ ἄν, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἂν ὁ σύζυγός της ἔθετε ταῦτα εἰς τὴν ὑμετέραν διάθεσιν, εἰς ὑμᾶς ; . . .

— Καὶ πῶς ; εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζύ, πλησιάζων μετ' ἐνδιαφέροντος ἐγγύτερον.

— Ἴσως δὲν ἐνόησα πολὺ καλῶς ὅ,τι ἤκουσα· ἀλλὰ θὰ σὰς ἐπαναλάβω αὐτὰ ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα. Ὁ μνηστήρ, περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ὁμιλῶ, εἶνε ἐν τῶν μελῶν τῆς ἐνεργουμένης μεγάλης ἐπιχειρήσεως... — Ὁφείλω νὰ προσθέσω, ὅτι τρέφει πρὸς ὑμᾶς — καὶ τοῦτο καθιστᾷ αὐτὸν πρὸς με ἀρεστὸν — ἀπεριόριστον θαυμασμόν. Μοὶ ἔλεγεν, ὅτι ἂν ἡ εἰς τὴν ἰδρυομένην ἑταιρείαν καταβολὴ ὑμῶν ἦτο σπουδαιότερα, θὰ ἐξελέγεσθε ἐν πάσῃ περιπτώσει πρόεδρος· ὅτι αὐτὸς ἐκέκτητο περιουσίαν· καὶ ὅτι, ἂν εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ γείνη ὑφ' ὑμῶν δεκτὸς ὡς γαμβρός, ἐπίστευεν ὅτι, μὴ ἔχων ἀνάγκην οὐδενός, θὰ ἔθετεν εἰς χεῖρας ὑμῶν τὴν περιουσίαν καὶ τὰ συμφέροντα τῆς συζύγου αὐτοῦ καὶ τὰ ἴδια, εὐτυχῆς καὶ ὑπερήφανος, προπεφυλαγμένος ὅπισθεν τῆς ἐπιρροῆς καὶ ἰσχύος σας, θὰ ἠκολούθει τὴν διεύθυνσίν σας, καὶ — αὐταὶ εἶνε αἱ λέξεις του — θὰ ἦτο ὑπὸ τὰς διαταγὰς ὑμῶν.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διετέλεσε σιωπῶν, καὶ ἔπειτα ἠρώτησε :

— Ποῖον εἶνε λοιπὸν, Βάλδα, τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου ; . . .

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔκαμε τὴν Βάλδαν νὰ σταθῇ ἐπὶ δευτερόλεπτον, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο τὴν νῦν νὰ προφέρῃ αὐτό.

— Εἶνε ὁ κ. μαρκήσιος Δὲ Μοζιρόν, εἶπεν.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Μοζιρόν ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἔκαμε κίνημά τι, ὅπερ ἄνευ τῆς συνετῆς προπαρασκευῆς τῆς Βάλδας, ἴσως θὰ ἦτο σπασμός, ἀλλ' ὅπερ παράρτα κολασθέν, ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ἀπλῆ ἐκπλήξεως χειρονομία.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἐκίνησε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε μετὰ ταῦτα :

— Ὁ Μοζιρόν εἶνε ἄνθρωπος λίαν πνευματώδης !

— Ἀναμφισβητήτως, εἶπεν ἡ Βάλδα· ἀλλὰ σφοδρὰ κατηγορηθεῖς.

— Συκοφαντηθεῖς ! ἐπανελάβε ζωηρῶς ὁ κόμης· πάντοτε ἡ πραγματικότης εἶνε κατωτέρα τῶν φαινομένων.

— Λοιπὸν ! ἐπανελάβεν ἡ Βάλδα, βλέπων ὅτι, ὡς τὸ ἐφοβούμην, ἴσως διέπραξα ἀπερίσκεψίαν, ἀποθαρρύνασα τὸν μαρκήσιον.

— Ἀπεθαρρύνετε λοιπὸν αὐτόν... ὀλοτελῶς ;

— Ὁλοτελῶς, σχεδὸν ὄχι· σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶμαι ἀπερίσκεπτος ὅταν δὲν ἦσθε ἐδῶ.

— Ἴσως καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι ἀπόλυτος ἐν ταῖς ἰδέαις μου, εἶπεν ὁ κόμης.

— Καὶ ἔπειτα, εἶπεν ἡ Βάλδα, μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἡ θέσις μου εἶνε δυσχερής, καὶ ὅτι ἔχω πάντοτε νὰ λογαριάζω ἄλλας ἀντιστάσεις, πλὴν τῆς ὑμετέρας.

— Ποίας ἀντιστάσεις ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δὲ Σερζύ συνοφρουόμενος.

— Ἐ! ἀλλὰ τὴν τῆς Λουκίας πρῶτον. Ἡ Λουκία δὲν εἶνε θυγάτηρ μου.

— Εἶνε θυγάτηρ ἐμοῦ, ἰδική μου, καὶ ὁ νόμος ἀξιοῖ, ἠθικῶς τοῦλάχιστον, νὰ ἀναγνωρίζεται ἡ πατρικὴ ἐξουσία.

— Πιθανὸν ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν νὰ μὴ ἦνε ἀρεστὸς τῇ Λουκίᾳ.

— Καὶ διὰ τί νὰ μὴ ἦνε ἀρεστὸς αὐτῇ ;

— Ἡ Λουκία ἴσως εἶπη ὅτι εἶνε πολὺ μικρὰ δι' αὐτόν.
— Ἀληθῶς ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Δὲ Σερζύ. Δὲν εἶπεν ὅμως ὅτι ὑμεῖς ἦσθε πολὺ μικρὰ διὰ τὸν πατέρα της, ὑμεῖς, Βάλδα.

— Ὅσον δι' αὐτό, ἐπανελάβε ζωηρῶς ἡ Βάλδα, ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι ποσῶς δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

— Ἐπειδῆ ; . . . εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζύ μετὰ βεβιασμένου μειδιαμάτος.

— Ἐπειδῆ ὑμεῖς εἰσθε ἐξαιρέσεις, φίλτατέ μοι ! καὶ ἐξαιρέσεις, ἥτις φρονῶ ὅτι εἶνε μοναδική ! Εἶμαι σύζυγός σας, καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα, εὐγνωμονῶ τῷ Θεῷ, νὰ ἐκφράσω ὑψηλοφώνως καὶ ἀπροκαλύπτως τὴν σκέψιν μου· ὑμεῖς διετηρήσατε, ὑμεῖς, πᾶσαν τὴν νεανικότητά σας, — ναί, ναί, παρὰ τὴν φιλαρέσκειαν τῆς λευκῆς κόμης σας ! — καὶ προσθέτω πᾶσαν τὴν κομψότητα καὶ στιλπνότητα τῆς νεότητος. Ἀπέναντι τοῦ κ. Δὲ Μοζιρόν ὑμεῖς εἰσθε νεανίας· καὶ θὰ ἦσθε ἀκόμη ἀπέναντι πολὺ νεωτέρων τοῦ κ. Δὲ Μοζιρόν ἀνδρῶν !

— Φιλτάτη Βάλδα ! . . . εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἐν ἐκστάσει. Εἰσθε μικρὰ ὑπερήφανος ! ἐπανελάβεν ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα αὐτῆς.

— Ὑπερήφανος καὶ ἀγέρωχος δι' ὑμᾶς, βέβαια.

— Μάλιστα, ἀλλὰ δὲν εἰσθε ποσῶς προσωπόληπτος· δὲν θὰ εἶπω ὅτι με κολακεύετε, — ἀλλὰ τέλος . . . ὑπερβαλλόντως με ἀγαπᾶτε ! . . .

— Ἐ ! σὰς ἀγαπῶ, διότι εἰσθε ὅ,τι εἰσθε ! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα, ὡς νὰ προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ λόγου τούτου.

Καὶ ἐπανελάβε μετ' ὀλίγον :

— Ἀληθῶς ! με τὴν μετριοφροσύνην σας, με κάμνετε νὰ εἶπω πράγματα... Ἐπανελάθωμεν εἰς τὸν κ. Δὲ Μοζιρόν καὶ συμφωνήσωμεν ὅτι δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς ὑμᾶς. Μόνον, δύναται νὰ ἔχη τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν ἰδικήν σας.

— Βεβαίως. Ποίας ἡλικίας εἶνε ; Τριάκοντα πέντε ἢ τριάκοντα καὶ ἕξ ἔτων ;

— Νομίζω ὄχι. Ἀλλὰ τόσο φαίνεται.

— Εἶνε ἀνδρείος, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δὲ Σερζύ· ἔδωκε τὰς περὶ τούτου ἀποδείξεις. — Ἐξῆλθε τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἁγίου Πατρός. — Ἐχει ἀρχαῖον ὄνομα. — Ὅσον διὰ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦνε σήμερον, σοὶ ἀπαντῶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἀποβῇ ἐκ τῶν σημαντικωτέρων, ἂν ἐμμεῖν ἡ εἰς τὴν πρόθεσιν τοῦ μετ' ἐμοῦ συνεταγισμοῦ.

Ὁ κόμης ἠγέρθη, καὶ περιεπάτει ἐν τῷ δωματίῳ, ρίπτων, ἐφ' ἐκάστης λέξεως τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Βάλδας, ἥτις διετέλει σιωπῶσα.

— Σιωπᾶτε, φίλτατη μοι Βάλδα, ἐπανελάβεν ὁ κ. Δὲ Σερζύ· λοιπὸν ὁ κ. Μοζιρόν δὲν ἔχει πάντα τὰ πλεονεκτήματα, ὅσα ἀπηρίθμησα ;

— Ἀναμφιβόλως· δὲν δύναται τις νὰ ἀρνηθῇ αὐτὰ, εἶπε ψυχρῶς ἡ Βάλδα.

— Ὁ Μοζιρόν, ἐπανελάβεν ὁ κόμης, ὑπῆρξεν, ὡς λέγετε, ἀληθῶς λίαν ζωηρός· καὶ τίς δὲν εἶνε, ἐνωρίς ἢ βραδέως, ὅταν δύναται ; Ἀλλ' ὑμεῖς, Βάλδα, ἔχετε τι ἐναντίον αὐτοῦ ; Ἀπεκρούσατε τὴν αἴτησίν του· μήπως ἔχετε κατ' αὐτοῦ ἀντιπάθειάν τινα ;

— Οὐδεμίαν ἀντιπάθειαν ἔχω πρὸς αὐτόν, ἀπήντησεν ἡ Βάλδα, ἀλλ' εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μείνω οὐδετέρα. Ἀναμιμνήσκω ὑμᾶς καὶ πάλιν, ὅτι ἡ θέσις μου εἶνε οὐχὶ εὐάρεστος. Ἀπέκρουσα τὴν αἴτησιν τοῦ κ. Δὲ Μοζιρόν, σὰς τὸ εἶπον, διότι πρόβλεπον τὴν ἀποποίησιν ὑμῶν πρῶτον, καὶ ἔπειτα πρόβλεπον τὴν ἀντίστασιν τῆς Λουκίας.

— Ἡ Λουκία εἶνε παιδίον ἀπειρον τῶν τοῦ κόσμου πραγμάτων. Ὅ,τι ἀποφασίζω δι' αὐτήν, θὰ ἦνε πρὸς καλὸν αὐτῆς, καὶ αὐτὴ θὰ πράττη ὅ,τι ἀποφασίζω.

— Ὅθ' τὸ ἔπραττον ἂν ἦτο μόνη. Ἄλλὰ τὴν ἔχει πλησίον αὐτῆς τὸν ἀδελφὸν τῆς.

— Τὸν ἀδελφὸν τῆς! διέκοψε μετὰ σφοδρότητος ὁ κ. Δὲ Σερζύ· δὲν παραδέχομαι ὅτι ὁ υἱός μου προβάλλει οἶαν δῆποτε ἀντίστασιν πρὸς τὰς θελήσεις μου· δὲν παραδέχομαι ὅτι τὰ τέκνα μου συνώμοσαν ὅπως πολεμήσωσι τὴν ἐξουσίαν μου· δὲν τὸ παραδέχομαι.

— Τοῦτο εἶνε ὑμέτερον δικαίωμα, εἶπεν ἡ Βάλδα· ἀλλὰ θὰ ἦνε καλλίτερον, σὰς βεβαιῶ, νὰ ἤμην ξένη πρὸς πάσας τὰς ἐπαναστατικὰς μεταβολὰς ὑμῶν, πρὸς τὰ ἀφορῶντα τὴν Λουκίαν· εἶνε καλλίτερον ὅτι εἰς τὰς πρώτας ἀποκαλύψεις τοῦ κ. Δὲ Μοζιρόν, πιστεύοντος ὅτι συνεμορφώθη πρὸς τὰς θελήσεις αὐτοῦ, ἀπήντησα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅχι.

— Ἄλλ' ἂν ἤθελον ἀνατρέψει τὴν ἀρνησιν ταύτην;

— Ὑμεῖς, καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω αὐτό, εἰσθε ἐλεύθερος.

— Τὸ δυσάρεστον εἶνε ὅτι μετὰ τὴν ἀρνησιν ὑμῶν ὁ Μοζιρόν θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν ἀποκρουσθέντα;

— Ὡ! διὰ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν τὸ πιστεύω. Σὰς βεβαιῶ ὅτι μοὶ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ μὴ παραιτήσῃ τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ, μάλιστα καὶ μετὰ τὰς ἀποθαρρυντικὰς μου ἐκφράσεις. Ὅθ' διαμαρτυρηθῆ, μοὶ εἶπε, πρὸς ὑμᾶς διὰ τὴν πρώτην ταύτην ἀντίστασιν· καὶ ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν ὅτι ὑμεῖς δὲν θὰ τὸν ἀποβάλητε. Καὶ μάλιστα τοῦτο μοὶ ἐνέπνευσεν ἀμφιβολίας διὰ τὸ μέρος, τὸ ὅποιον ἐνόμιζον ὅτι ἔπρεπε νὰ παίξω. Ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν σκοπεύει νὰ ζητήσῃ παρ' ὑμῶν συνέντευξιν καὶ θὰ ζητήσῃ ἀπ' εὐθείας παρ' ὑμῶν τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας.

— Καλά, αὐτὸ ἀρκεῖ· εἶπεν ὁ κ. Δὲ Σερζύ, εὐχαριστήθεις.

— Ἄλλ' ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἀποφασίσσητε, φίλε μου, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἔστω εἰς γνῶσιν ὑμῶν, ὅτι οὐδόλως θὰ ἀναμιχθῶ εἰς τὰς ἀποφάσεις σας.

Ἡ Βάλδα ἐγνώριζεν ἀριστα τὸν κ. Δὲ Σερζύ. Ἡ μόνη σταθερὰ καὶ πρώτη καὶ ἀμετακίνητος ἰδέα τοῦ μέλλοντος γερουσιαστοῦ, ἦτο τὸ νὰ ἦνε αὐτὸς ὁ κύριος.

Ἄν ἤθελέ τις νὰ ἀπολαύσῃ τι παρ' αὐτοῦ, προαπητεῖτο ἐκ τοῦ χειρισμοῦ τούτου νὰ ποιήσῃται τὴν ἀρχὴν· νὰ παρακινήσῃ αὐτὸν νὰ θελήσῃ· τότε τὸ πρᾶγμα ἐτελείονεν αὐτὸ καθ' ἑαυτό. Τὸ ἐγνώριζεν αὐτὴ, καὶ ἔθηκεν αὐτὸ κατὰ συνέπειαν εἰς ἐνέργειαν.

Ἐδράξατο θαυμασιῶς τὸ ἄρμου, οὐ μόνον ὅπως πείσῃ αὐτὸν νὰ παραδεχθῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιθυμήσῃ τὸν γάμον τοῦ Μοζιρόν καὶ τῆς Λουκίας.

Ἐγνώριζεν ὅτι αὐτὸς ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἐν τῇ θέσει τοῦ παρόντος βίου καὶ εἰς τὰς οικονομολογικὰς ἐπιχειρήσεις του διὰ τὸ μέλλον ὑπὸ βαρείας ἐλαττώσεως τοῦ εἰσοδήματός του.

Ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ εὖρῃ ἐν τῇ τῆς προικὸς τῆς Λουκίας περιουσίᾳ, ἦν ὠνόμαζεν ἀποθεματικὸν κεφάλαιον, τὴν ἀναγκαίαν διὰ τὸν μέγαν πράσινον τάπητα τῆς ὑψηλῆς μοναρχικῆς κερδοσκοπίας, καταβολὴν, ὧφειλεν ἀναμιχθῶς νὰ προκαλέσῃ γέλωτα διὰ τὸν παίκτην καὶ φιλόδοξον τοῦτον ἄνθρωπον.

Ὁ Μοζιρόν ἴσως ἦτο ὁ καταλληλότερος ἄνθρωπος, ὅπως ὑποστηρίξῃ αὐτὸν εἰς τὰ εὐρέα σχέδια αὐτοῦ.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ μετὰ λύπης ἐξέθηκε πάντα ταῦτα τῇ Βάλδᾳ, ἥτις εἶχεν ὑπολογίσει πάντα πρότερον, καὶ ἥτις ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως ἐκφράσῃ μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸν θαυμασμὸν αὐτῆς διὰ τὰς ἐκπληκτικὰς ἰδέας τοῦ ἰσχυροῦ νοῦ τοῦ συζύγου αὐτῆς.

— Μόνον, εἶπε, τὴν περισσύτερον βλέπω μέχρι τίνος βαθμοῦ εἶμαι ἀδεξία.

— Ὅχι δά, ἀγαπητόν μου τέκνον! διέκοψε μετ' ἀγαθότητος ὁ κόμης· ἀπ' ἐναντίας οὐδὲν διεκινδύνευσας. Τὰς μικρὰς παρεκτροπὰς, διὰ τὰς ὁποίας μέμφεσθε ἑαυτήν, θὰ τὰς ἐπανορθώσω, ἔστε ἡσυχος! Ἴσως εἶνε προτιμότερον νὰ ὑποδείξητε ὑμεῖς εἰς τὸν Μοζιρόν τὰ ἐμπόδια. Εἶμαι ἐν γνῶσει τοῦ πράγματος· θὰ ἴδωμεν βραδύτερον. Ἄφες εἰς ἐμὲ τὰ λοιπὰ· θὰ τὰ διεξαγάγω ἐγώ.

— Ἀφ' ἧς στιγμῆς κρατεῖς εἰς χεῖρας τὸ πηδάλιον, γνωρίζω ὅτι ἡ λέμβος θὰ βαδίσῃ καλῶς, εἶπεν ἡ Βάλδα. Μὲ συγχωρεῖτε μόνον, φίλε μου, νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν μίαν χάριν.

— Ὅμιλήσατε, ἀγαπητή μου.

— Ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν δὲν θὰ σας εὖρῃ, προκειμένου περὶ τῆς αἰτήσεώς του, κακῶς διατεθειμένον πρὸς αὐτόν;

— Ὅχι, καθόλου.

— Ἐ! διὰ τὴν φιλαυτίαν μου, ὅπως μὴ καταφωραθῆ ἡ μεταξὺ τῶν τελευταίων ἀποφάσεών σας καὶ τῶν πρώτων μου λόγων διαφωνία, ἂν θὰ συγκατατεθῆτε, σὰς παρκακαλῶ, νὰ μὴ τοῦ τὸ φανερώσητε διὰ μίαν.

— Ἄ! ἄ! Ἰδέτε τὴν ματαιόφροναν!

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, εἶνε ματαιοφροσύνη τῆς καρδίας. Ἡ δὲ παράκλησίς μου ἔχει καὶ ἄλλον λόγον· ἤθελον νὰ ἐξακριβωθῆ ἀπέναντι τῆς Λουκίας καὶ τοῦ κ. Λουκιανουῦ, ὅτι ὅχι μόνον δὲν μετέχω τῆς ἀποφάσεως, τὴν ὁποίαν ἐν πλήρει δικαίωμάτι καὶ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ σας θέλετε λάβει, ἀλλὰ καὶ, ἂν ἔλαβον ὀλίγον μέρος εἰς πάντα ταῦτα, ἦτο μᾶλλον μέρος ὅχι ἀντιστάσεως, βέβαια, — οὐδέποτε ἤθελον καὶ κατ' ἐπιφάνειαν ἀκόμη νὰ ἀντιτείνω οἶαν δῆποτε ἀντίστασιν εἰς τὴν θέλησίν σας, — ἀλλὰ μέρος μετριότητος.

— Μεγεθύνετε πολὺ, Βάλδα, τὴν σπουδαιότητα τῶν σκέψεων τῶν τέκνων μου· ἀλλὰ θὰ γείνη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Σκοπεύω νὰ εἰσαγάγω τὸν Μοζιρόν, ἂν τὸν παραδέχομαι, ἀπλῶς, ὑποβάλλων αὐτὸν εἰς αὐστηροτάτην δοκιμασίαν. Ἡ ἀπόφασίς μου, ἀπαξ ληφθεῖσα, θὰ ἦνε ἀμετάκλητος, ἀλλὰ θὰ λάβω αὐτήν μετὰ τὴν ἀπαιτουμένην σκέψιν καὶ ἡσυχίαν...

— Σὰς εὐχαριστῶ, φίλε μου! εἶπε ταπεινῶς ἡ Βάλδα, ἥτις διεδραμάτισε τὸ ἑαυτῆς μικρὸν ἐν τῇ κωμικῇ ταύτῃ σκηνῇ μέρος, μετὰ τοιαύτης ἐπιτυχίας, ἥτις ἐγένετο μετὰ τῆς ἀναγκαίας ἐκ μέρους αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ θελήσεως.

Ἦτο ἀνάγκη νὰ κτυπήσῃ θερμὸν ἔτι τὸν σίδηρον.

Τὴν πρώτην τῆς ἐπαύριον ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἐκομίσαστο ἐπιστολήν, ἐν ἣ ὁ κ. Δὲ Μοζιρόν παρεκάλει αὐτὸν νὰ παρᾶσχη αὐτῷ τὴν τιμὴν συνομιλίας μετ' αὐτοῦ.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἔδωκεν αὐτῷ συνέντευξιν διὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, εἰς τὴν ἑσπερίδα.

Ὁ Μοζιρόν ἐπαρουσίασε κατὰ τοὺς κανόνας τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ αἴτησιν τῆς χεῖρός τῆς Λουκίας, καὶ εἰσηκούσθη μετ' εὐχαριστήσεως.

Ἄλλ' ἡ αἴτησις, ὀφείλομεν νὰ τὸ εἴπωμεν, λίαν ταχέως ἐστράφη εἰς τὴν περὶ τῆς ἐπιχειρήσεως συνδιάλεξιν.

Πρὸ πάντων ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ μεγάλου οικονομολογικοῦ συνδυασμοῦ, καὶ συνεφώνησαν πάραυτα ὅτι ἦτο θαυμάσιος καὶ ὅτι θὰ ἀπέβαινε μεταλλεῖον χρυσοῦ.

Ὅπως περατώσωμεν τὸν διάλογον, ὅστις συνήφθη ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, πλήρης καλλιτεχνίας καὶ ρητορικῆς εἰδικότητος, εἴπωμεν ἀπλῶς ὅτι ὁ Μοζιρόν ἐποίησαστο τῷ κ. Δὲ Σερζύ τὴν ἐξῆς πρότασιν:

Οἱ φίλοι τραπεζίται, ὅπως μὴ χρονοτριβῶμεν ἐπὶ ματαιῷ, προκατέβηλον καὶ ἐκτιμήσαντες τὴν σχεδιαζομένην τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῆς Λουκίας ἐκτίμησιν, δύο ἑκατομμύρια πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων· ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ γαμβρὸς ἐδάνειζεν ἐν ἑκατομμύριον εἰς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ.

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἄλλ' οἱ πραγματικῶς ἀδυσώπητοι εἶνε οἱ Καρολισταί, οἵτινες καλῆ τῆ πίστει διηγοῦνται περὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἡμῶν πράγματα μυθώδη, διότι οἱ περισσότεροι τούτων εἶνε πεπεισμένοι, ὅτι ὁ πραγματικὸς βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας εἶνε ὁ Πάπας, ὅτι ἡ Ἰταλία τὸν θέλει, καὶ ὅτι ἐξ ἀνάγκης κύπτει τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν σπάθην τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ, μὴ δυναμένη νὰ πράξῃ ἄλλως, ἀλλ' ὅτι ἀναμένει τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ ἀπελευθερωθῇ τούτου, ὅπως ἔπραξε διὰ τοὺς Βουρβόνους καὶ διὰ τοὺς ἄλλους.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἀνωτέρω διηγοῦμαι τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον, ὅπως ἤκουσα αὐτὸ λεγόμενον, οὐδόλως προτιθέμενος νὰ προσβάλω τὸ κύριον αὐτοῦ πρόσωπον.

Μίαν φορὰν Ἰταλὸς τις νεανίας, τὸν ὅποιον γνωρίζω πολὺ καλῶς, συνεπτήθη εἰς τινα κυρίαν ὑψηλῆς περιωπῆς καὶ ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἐξαιρετικῆς φιλοφροσύνης. Εἰς τὴν συνδιάλεξιν παρίσταντο διάφοροι Ἰταλοί.

Ἡ κυρία ὠμίλησε μετὰ πολλῆς συμπαθείας περὶ τῆς Ἰταλίας, ἠὲ χάριστησε τὸν νεανίαν διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν, ὃν ἐδείκνυεν ὑπὲρ τῆς Ἰσπανίας, καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ συνδιάλεξις τῆς διετηρήθη καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἐσπέραν φιλόφρων καὶ ζωηρά, ὅτε αἴφνης τῷ ἀπηύθυνε τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν :

— Καὶ ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰς ποίαν πόλιν θὰ ἐγκατασταθῆτε ;

— Ἐν Ρώμῃ, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας.

— Διὰ νὰ ὑπερμαχήσητε ὑπὲρ τοῦ Πάπα ; ἠρώτησεν ἡ κυρία μετὰ τῆς ἀφελεστέρως εἰλικρινείας.

Ὁ νέος τὴν παρετήρησε, καὶ ἀπήντησεν ἀκάκως μειδιῶν :

— Ὡ, ὄχι βεβαίως.

Τὸ ὄχι τοῦτο ἤγειρε τρικυμίαν. Ἡ κυρία, λησμονοῦσα ὅτι ὁ νέος ἦτο Ἰταλὸς καὶ ὑπὸ τὴν στέγην τῆς οἰκίας τῆς, ἐξεργάγη εἰς ἀκατασχέτους ὕβρεις κατὰ τοῦ βασιλέως Βίκτωρος, κατὰ τῆς πεδεμοντείου κυβερνήσεως, κατὰ τῆς Ἰταλίας, ἀρξάμενη ἀπὸ τῆς εἰσόδου τῶν στρατευμάτων εἰς Ρώμην καὶ καταλήξασα εἰς τὸν πόλεμον τῶν Μαρκῶν καὶ τῆς Ὀμβρικῆς.

Ὁ νεανίας, εὐρεθεὶς εἰς τόσον δύσκολον θέσιν, ἐγένετο κάτωχος, κατορθώσας δὲ νὰ κρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησίν του, δὲν ἀπήντησε λέξιν καὶ ἀφῆκε τὴν φροντίδα εἰς τοὺς ἐκεῖ παρευρισκομένους Ἰταλοὺς, ἀρχαίους φίλους αὐτοῦ, νὰ ὑπερασπίσωσι τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος των ἢ συζήτησις διήρκεσεν ἀρκετὴν ὥραν καὶ ὑπῆρξε λυσσώδης ἢ οἰκοδέσποινα ἐνόησεν ἀκολούθως τὴν παραφορὰν τῆς καὶ ἐξέφρασεν ἐπὶ τούτῳ τὴν λύπην τῆς, ἀλλ' ἐκ τῶν λόγων αὐτῆς ἐξεδηλώθη καταφανῶς τὸ ἐξῆς, ὅτι δηλαδὴ αὕτη ἦτο πεπεισμένη, καὶ μετ' αὐτῆς τίς οἶδε πόσαι ἄλλαι, ὅτι ἡ ἔνωσις τῆς Ἰταλίας ἐγένετο, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ, ὑπὸ τοῦ Πεδεμοντείου καὶ τοῦ βασιλέως, λόγῳ κυριαρχικῆς ἀπληστίας, λόγῳ μίσους πρὸς τὴν θρησκείαν κτλ.

Ὁ ὄχλος ἐν τούτοις ἔχει δημοκρατικὸν φρόνημα καὶ, ἐπειδὴ χαίρει φήμην ὅτι εἶνε προθυμότερος εἰς ἔργα ἢ πομπωδέστερος εἰς λόγους, προξενεὶ τρόμον.

Ἐν Ἰσπανίᾳ, ὅταν ὀμιλῶσι περὶ ἐπικειμένων ἐπαναστάσεων, λέγουσιν ὅτι αὐταὶ θὰ ἐκραγῶσιν ἢ ὅτι ἐξεργάγησαν ἐν Βαρκελόνη.

Οἱ Καταλωνοὶ δὲν θέλουσι νὰ τίθενται εἰς ἴσην μοῖραν

μετὰ τῶν Ἰσπανῶν τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν. Εἴμεθα Ἰσπανοί, λέγουσιν, ἀλλὰ νὰ ἐννοώμεθα, ἐκ Καταλωνίας, ὅπερ δηλοῖ λαόν, ὅστις ἐργάζεται καὶ σκέπτεται καὶ οὐτινος τὰ ὧτα ἀρέσκονται μᾶλλον εἰς τὸν θόρυβον τῶν μηχανικῶν ἔργων ἢ εἰς τοὺς ἤχους τῆς κιθάρας.

Ἡμεῖς δὲν φθονοῦμεν τὴν Ἀνδαλουσίαν διὰ τὴν ρομαντικὴν τῆς φήμην, διὰ τοὺς ἐπαίνους τῶν ποιητῶν τῆς, καὶ διὰ τὰς εἰκόνας τῶν ζωγράφων τῆς ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεθα νὰ εἴμεθα ὁ σοβαρότερος καὶ ὁ ἐργατικώτερος λαὸς τῆς Ἰσπανίας.

Καὶ τῷ ὄντι, ὀμιλοῦσι περὶ τῶν μεσημβρινῶν ἀδελφῶν των ὅπως ὠμίλου ἄλλοτε, νῦν ὀλιγώτερον, οἱ κάτοικοι τοῦ Πεδεμοντείου περὶ τῶν Νεαπολιτῶν καὶ τῶν Τοσκανῶν : «ναί, ἔχουσι πνεῦμα, φαντασίαν, ὀμιλοῦσι καλῶς, διασκεδάζουσι· ἀλλ' ἡμεῖς, ἐν ἀντιθέσει τούτων, ἔχομεν περισσότεραν κλίσιν εἰς ἐπιστημονικὰς μελέτας, περισσότεραν παιδευσιν παρὰ τῷ λαῷ... καὶ ἔπειτα... ὁ χαρακτήρ...»

Ἡκουσα ἓνα Καταλωνόν, ἀνθρωπον μεγάλης μορφῆς καὶ διαυγοῦς φαντασίας, παραπονούμενον, ὅτι ὁ περὶ ἀνεξαρτησίας ἀγὼν συνέδεσε πολὺ στενῶς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Ἰσπανίας, ἐκ τούτου δὲ προέκυψεν, ὅτι οἱ Καταλωνοὶ ἀπέκτησαν μέρος τῶν ἐλαττωμάτων τῶν μεσημβρινῶν, χωρὶς οὗτοι νὰ λάβωσιν οὐδὲν ἐκ τῶν πλεονεκτημάτων τῶν Καταλωνῶν.

— Ἐγίναμεν, ἔλεγε, mas ligeros de casco (ἐλαφρότεροι τὴν κεφαλὴν) καὶ ἦτο διὰ τοῦτο ἀπαρηγόρητος.

Εἰς καταστηματαρχῆς, τὸν ὅποιον ἠρώτησα τί φρονεῖ περὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν Καστιλιανῶν, μοὶ ἀπήντησεν ἀποτόμως ὅτι, κατ' αὐτόν, θὰ ἦτο μέγα εὐτύχημα διὰ τὴν Καταλωνίαν, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε σιδηρόδρομος μετὰ τὴν Βαρκελόνης καὶ Μαδρίτης, διότι ἡ μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνία διαφθεῖρει τὸν χαρακτήρα καὶ τὰ ἦθη τῶν Καταλωνῶν.

Ὅταν ὀμιλῶσι περὶ φλυαροῦ τινὸς βουλευτοῦ, λέγουσι :

— Ὡ ! ἐννοεῖται . . . Εἶνε Ἀνδαλούσιος.

Ἐπειτα σκώπτουσι τὴν ποιητικὴν αὐτῶν γλῶσσαν, τὴν προσποποιημένην προφορὰν, τὴν παιδαριώδη εὐθυμίαν, τὴν κενοδοξίαν καὶ τὴν θηλυπρέπειαν αὐτῶν.

Οὗτοι, ἐξ ἄλλου, ὀμιλοῦσι περὶ τῶν Καταλωνῶν, ὡς θὰ ὠμίλει ἰδιότροπος δεσποινὶς, λάτρις τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ζωγραφικῆς, περὶ χωρικῆς τινος κόρης ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀναγινώσκουσι κατὰ προτίμησιν τὴν Μαγείρισσαν τῆς Γενούης ἢ τὰ μυθιστορήματα τῆς Γεωργίας Σάνδης.

— Εἶνε λαὸς ἀξεστός, λέγουσι, καὶ μονότονος, περὶ οὐδενὸς ἄλλου σκεπτόμενος ἢ περὶ ἀριθμητικῆς καὶ μηχανικῆς· βάρβαροι, ἱκανοὶ νὰ μεταβάλωσι τὰ ἀγάλματα τοῦ Μοντανῆς εἰς τροχοὺς ἐλαιοτριβείων καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ Μουρίλλου εἰς κηρωτοὺς μανδύας· ἀληθεῖς Βοιωτοὶ τῆς Ἰσπανίας, ἀνυπόφοροι μὲ τὴν ἀκατάληπτον αὐτῶν διάλεκτον, μὲ τὴν σκυθρωπότητα καὶ τὴν σχολαστικὴν αὐτῶν σοβαρότητα.

Καὶ ἀληθῶς ἡ Καταλωνία εἶνε ἴσως ἡ ἥττον φημιζομένη ἐπαρχία τῆς Ἰσπανίας διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς καλὰς τέχνας.

Ὁ μόνος ποιητῆς, οὐχὶ μέγας, ἀλλὰ περιώνυμος, ὅστις ἐγεννήθη ἐν Βαρκελόνη, εἶνε ὁ Ἰωάννης Βοσκάν, ἀκμάσας

περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος καὶ εἰσαγαγὼν κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἰσπανικὴν φιλολογίαν τὸν ἑνδεκάσυλλαβον στίχον, τὴν ᾧδὴν, τὸ συνέπιον, καὶ ὅλα τὰ σχήματα τῆς ἰταλικῆς λυρικῆς ποιήσεως, ἧς ἦτο ἔνθερος λάτρης.

Ἐκ ποίων γεγονότων ἐξαρτᾶται πολλάκις μεγάλη μεταμόρφωσις, ὅπως ὑπῆρξεν αὕτη, ὀλοκλήρου φιλολογίας λαοῦ τινός!

Ὁ Βοσκὰν μετέβη εἰς Γρανάδαν, ὅτε ἦτο ἐκεῖ ἡ αὐλὴ Καρόλου τοῦ πέμπτου καὶ ἐσχέτισθη μετὰ τινος πρεσβυτοῦ τῆς Ἐνετικῆς δημοκρατίας, ὀνόματι Ἀνδρέου Ναυαγῆρου, γινώσκοντος ἀπὸ μνήμης στίχους τοῦ Πετράρχου, οὓς τῷ ἀπήγγειλε λέγων αὐτῷ:

— Νομίζω, ὅτι καὶ σεῖς εἴμπορετε νὰ γράψετε οὕτω δοκιμάσατε!

Ὁ Βοσκὰν ἐδοκίμασεν· ἀλλὰ πάντες οἱ εἰς τὰ γράμματα ἀσχολούμενοι Ἴσπανοὶ τῷ ἤγειραν σφοδρὸν πόλεμον. Τίς ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ ἰταλικὸς στίχος δὲν ἔχει κάλως, ἄλλος ὅτι ἡ ποίησις τοῦ Πετράρχου ἔχει τι τὸ ἀνούσιον καὶ θηλυπρεπές καὶ ὅτι ἡ Ἰσπανία δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ σύρῃ τὸν οἶστρον ἐπὶ τοῦ χάρακος οὐδενός. Ἀλλ' ὁ Βοσκὰν ἔμεινεν ἀκαμπτος.

Ὁ φίλος αὐτοῦ Γαρκίλασος δὲ Βέγα, ὁ ἀνδρεῖος ἱππότης, ὁ λαβῶν ἀκολούθως τὸν ἔνδοξον τίτλον τοῦ Malherbe τῆς Ἰσπανίας, τὸν ἠκολούθησεν· ἡ ἐνωμοτία τῶν μεταρρυθμιστῶν ἠῤῥξῆσεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐγένετο στρατευμα, ἐνίκησε καὶ ἐκυρίευσεν ὀλόκληρον τὴν φιλολογίαν. Ὁ ἀληθὴς ἀναμορφωτὴς ὑπῆρξεν ὁ Γαρκίλασος, ἀλλ' ἡ ἀξία ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἰδέᾳ ἀνήκει εἰς τὸν Βοσκὰν, καὶ εἰς τὴν Βαρκελώνην ἡ τιμὴ ὅτι ἔδωκεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν τὸν ἀνδρα, ὅστις μετέβαλε τὴν μορφήν τῆς φιλολογίας αὐτῆς.

Κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας, καθ' ἃς διέμεινα ἐν Βαρκελώνῃ, συνειθίζον νὰ διέρχωμαι τὰς ἐσπέρας μετὰ τινων νέων Καταλωνῶν, περιπατῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης μέχρι βαθείας νυκτός. Πάντες οὗτοι ἐγίνωσκον ὀλίγον τὴν ἰταλικὴν καὶ ἠγάπων πολὺ τὴν ποίησιν ἡμῶν, ἐπὶ πολλὰς δὲ ὥρας δὲν ἐπαύομεν ἀπαγγέλλοντες στίχους, οὗτοι μὲν τοῦ Ζορίλλα, τοῦ Ἐσπρονσέδα, τοῦ Λόπεθ δὲ Βέγα, ἐγὼ δὲ τοῦ Φωσκόλου, τοῦ Βερσέτου, τοῦ Μαντζόνη, ἀμιλλώμενοι τίς νὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον κατὰ τὴν ἐκλογὴν.

Κυριεῦται τις ὑπὸ ἀορίστου τινός αἰσθήματος, ἀπαγγέλλων στίχους τῶν ποιητῶν τῆς πατρίδος του εἰς ξένην γῆν.

Ὅταν ἔβλεπον τοὺς φίλους μου Ἰσπανοὺς ἀκρωμένους ἐν σιγῇ τὰς διηγῆσεις μου περὶ τῆς μάχης τοῦ Maclodio, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον συγκινουμένους, ἐνθουσιῶστας καὶ ἀνακραζόντας μετὰ καστιλιανῆς προφορᾶς, καθιστώσης μοῦ γλυκυτέρας τὰς λέξεις των: — «Ὁραίον! ἔξοχον!» — ἠρθανόμην συνταρασσόμενον τὸ αἰμά μου, ἔτρεμον· ἐὰν δὲ ἦτο ἡμέρα, θὰ ἔβλεπον ὅτι τὸ πρόσωπόν μου εἶχε προσλάβει λευκότητα χάρτου.

Τὴν τελευταίαν ἐσπέραν μετέβην εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λυκείου, ὅπερ φημίζεται ὅτι εἶνε ἐν τῶν ὠραιότερων θεάτρων τῆς Εὐρώπης καὶ ἴσως τὸ μεγαλειότερον. Ἦτο κατὰ μέτρον θεατῶν ἀπὸ τῆς πλατείας μέχρι τοῦ ὑπερώου. Ἀπὸ τοῦ θεωρείου, ὅπου εὐρισκόμην, αἱ κυραὶ τῶν ἀπέναντι θεωρείων ἐφαίνοντο μικραὶ ὡς κοράσια· ἡμικλείων δὲ τίς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔβλεπε μόνον λευκὰς γραμμάς τόσας, ὅσαι ἦσαν αἱ σειραὶ τῶν θεωρείων, ὑποτρεμούσας καὶ ἀκτινοβολούσας ὡς ἀπέραντοι στέφανοι ἐκ καμελιῶν, καταφόρτων ἐκ μαργαριτῶν δρόσου καὶ κινουμένων ὑπὸ ἑλαφροῦ πνοῆς ζεφύρου.

Τὰ θεωρεῖα, ἅτινά εἰσιν εὐρυχωρότατα, χωρίζονται ὑπὸ λεπτοῦ διαφράγματος, σμικρυνομένου, ἐφ' ὅσον προχωρεῖ πρὸς τὰ ἔξω, οὕτως ὥστε πάντες οἱ ἐπὶ τῶν πρώτων ἐδρῶν καθήμενοι εἰσὶν ὄρατοὶ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἀνω, οὕτω δὲ

τὸ μὲν θέατρον ἀποκτᾶ κομψότητα καὶ χάριν, τὸ δὲ θέαμα καθίσταται ὠραιότατον.

Τὸ πᾶν προεξέχει, φαίνεται· τὸ φῶς πίπτει πανταχοῦ, πᾶς θεατῆς βλέπει ὅλους τοὺς θεατᾶς, οἱ διάδρομοι εἶνε εὐρύχωροι, πηγαινέ τις καὶ ἔρχεται καὶ περιστρέφεται πανταχοῦθεν ἐν ὅλῃ τῇ ἀνέσει, δύναται νὰ παρατηρῇ πᾶσαν κυρίαν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν, νὰ μεταβαίῃ ἀπὸ τῶν περιστύλων εἰς τὰ θεωρεῖα, ἀπὸ τῶν θεωρείων εἰς τὰ περιστυλα, νὰ περιπατῇ, νὰ ἴσταται μετ' ἄλλων, νὰ γυρίσῃ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὅλην τὴν ἐσπέραν χωρὶς νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸν ἀγκῶνα οὐδενός.

Τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ οἰκοδομήματος, ἦτοι δίοδοι, κλιμακες, κλιμακόπεδα, πρόδομοι εἰσὶν ἐξ ἴσου εὐρύχωρα. Πρὸς τούτοις ὑπάρχουσιν αἰθουσαὶ διὰ χοροὺς εὐρύταται καὶ μεγαλοπρεπεῖς, ἐν αἷς θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἐγειρῇ ἄλλο θέατρον.

Καὶ ὅμως καὶ ἐδῶ ἀκόμη, ὅπου οἱ καλοὶ Βαρκελώνιοι δὲν ἔπρεπε νὰ σκέπτονται περὶ ἄλλου τινός ἢ πῶς νὰ ἀναλάβωσιν ἐκ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας ἐν τῇ ἀπολαύσει τῆς θεᾶς τῶν ὠραίων καὶ ἀγερώχων αὐτῶν γυναικῶν, καὶ ἐδῶ ἀκόμη οἱ ἀγαθοὶ Βαρκελώνιοι ἀγοράζουσι, πωλοῦσι, παίζουσι, ἀπατῶσιν ὡς ψυχὰι κολασμέναι.

Εἰς τοὺς διαδρόμους παρατηρεῖται ἀδιάκοπος κίνησις πρακτόρων τραπεζῶν, μεσιτῶν, παραγγελιοδόχων, τηλεγραφηματοκομιστῶν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀκούεται ἢ ἐμπορικὰ συμφωνία καὶ λογαριασμοί. Βάρβαροι! Πόσα πρόσωπα ὠραῖα, πόσοι ὀφθαλμοὶ ὠραῖοι, πόσαι μέλαινοι κόμαι λαμπραὶ ἐν τῇ πληθύϊ ἐκείνῃ τῶν κυριῶν! Ἀλλοτε, ἐν ἐποχῇ ἀρχαίᾳ, οἱ νέοι τῆς Καταλωνίας, οἱ ὑπὸ ἔρωτος κατεχόμενοι ὅπως κατακτῆσωσι τὰς καρδίας τῶν ἐρωμένων αὐτῶν, ἐνεγράφοντο εἰς τὰς ἀδελφότητας τῶν μαστιγουμένων καὶ, μεταβαίνοντες ὑπὸ τὰ παράθυρα αὐτῶν, ἔτυπτον τὰς σάρκας των διὰ μεταλλίνης μαστιγῆς μέχρις οὐ ἔρρεεν ἐξ αὐτῶν αἷμα, αἱ δὲ ἐρωμένοι των τοὺς ἐνεθάρρουν, κραυγάζουσαι: «Κτύπα, κτύπα ἀκόμη, ἔτσι, τώρα σ' ἀγαπῶ καὶ εἶμαι ἰδική σου!» Ποσάκις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ ἀνέκραζον: «Κύριοι, δι' εὐσπλαγχνίαν, δότε μοι μίαν μαστιγα μεταλλίνην!»

Τὴν πρωτὴν τῆς ἐπιούσης, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἀνεχώρησα διὰ Σαραγῶσσαν, καὶ ὀφείλω νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, οὐχὶ ἀνευ αἰσθήματός τινος, σχεδὸν θλίψεως, ὅτι ἐγκατέλειπον τὴν Βαρκελώνην, ἂν καὶ εἶχον μείνει ἐν αὐτῇ τόσον ὀλίγας ἡμέρας. Ἡ πόλις αὕτη, ἂν καὶ εἶνε πᾶν ἄλλο ἢ *la flor de las bellas ciudades del mundo* (τὸ ἀνθος τῶν ὠραίων πόλεων τοῦ κόσμου) ὡς τὴν ἀπεκάλεσεν ὁ Κερβάντης, ἡ πόλις αὕτη τοῦ ἐμπορίου καὶ τοῦ κέρδους, περιφρονημένη παρὰ τῶν ποιητῶν καὶ παρὰ τῶν ζωγράφων, μοῦ ἤρесе, καὶ ὁ πολύφροντις αὐτῆς λαὸς μοῦ ἐνέπνευσε σεβασμὸν.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλως εἶνε πάντοτε λυπηρὸν νὰ ἀπέρχεταιί τις ἐκ τινος πόλεως, ὅσον ξένη καὶ ἂν εἶνε αὕτη, ἔχων τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανίδη πλέον!

Εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἀποχαιρετίζετε διὰ παντὸς σύντροφον ταξειδίου, μετὰ τοῦ ὁποίου διήλθετε εὐχαρίστως εικοσιτέσσαρας ὥρας· δὲν εἶνε φίλος καὶ σὰς φαίνεται ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε ὡς φίλον, καὶ θὰ τὸν ἐνθυμῆσθε ἴσως ἐφ' ὅλου σας τοῦ βίου μετὰ τινος αἰσθήματος πόθου πολὺ ζηρωτέρου τοῦ συνοδεύοντος τὴν ἀνάμνησιν ἄλλων, οὓς ἀποκαλεῖτε φίλους.

Ὅτε ἐστράφην ὅπως εἶδω ἄπαξ ἔτι τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς θυρίδος τοῦ σιδηροδρομικοῦ ὀχήματος, ἤλθον εἰς τὰ χεῖλη μου αἱ λέξεις τοῦ Δὸν Ἀλβάρου Τάρρη ἐν τῷ Δὸν Κιχώτῳ:

— «Adios, Barcelona, archivo de la cortesía, albergue de los extrangeros, patria de los valientes, adios!» (Χαῖρε Βαρκελώνη, ἀρχεῖον τῆς φιλοφρονήσεως, ἐνδιαίτημα τῶν ξένων, πατρίς τῶν ἀνδρείων, χαῖρε).

Καὶ προσέθεσα περιλύτως:

— Ἴδού, ἐσχίσθη ἤδη ἡ πρώτη σελίς τοῦ ροδόχρου βιβλίου τοῦ ταξιδίου! Οὕτω τὰ πάντα παρέρχονται... Ἀκόμη μία πόλις, ἔπειτα μία ἄλλη, ἀκολούθως ἄλλη... καὶ ἔπειτα... θὰ ἐπιστρέψω καὶ τὸ ταξίδιον θὰ εἶνε ὡς ὄνειρον καὶ θὰ μοῦ φαίνεται ὡς νὰ μὴ ἐκινήθην κἂν ἀπὸ τὸν οἶκόν μου... καὶ ἔπειτα ;... ἄλλο ταξίδιον... καὶ ἐκ νέου πόλις, καὶ ἐκ νέου ἀποχαιρετισμοὶ μελαγχολικοί, καὶ ἐκ νέου προσφιλεῖς τὶς ἀνάμνησις ὡς ἐν ὄνειρῳ... καὶ ἔπειτα ; Ἀλλοίμονον, ἐὰν κατὰ τὸ ταξίδιον κυριευθῆτε ὑπὸ τοιούτων σκέψεων! Βλέπετε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἐξοχὴν, καὶ ἀπαγγέλλετε στίχους, καὶ ἑκαπνίζετε.

Adios Barcelona, archivo de la cortesía!

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

Ἡ ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Περίπου πρὸ δεκαπενθημερίας, θελκτικὴν τινα μεταμεσημβριάν, καθ' ἣν τὴν δροσερὰν πνοὴν τοῦ προσεγγίζοντος φθινοπώρου ἐθερμαίνον εἰσέτι αἱ χλιαραὶ, ἀλλ' ὠχραὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, εὐρισκόμην εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἑπαυλιν τοῦ Βρινιάκ.

Περιμένοντες τὴν ὥραν ν' ἀποσύρωμεν τὰ δίκτυα ἀπὸ τοῦ βραχίονος τοῦ Μάρνου, ὅστις ῥεεῖ ἐν μέσῳ τῶν ἀγρῶν ὡς μέγιστον ἀργυρόχρουν ἑρπετόν, συνδιελεγόμεθα ὑπὸ φωτεινὴν καὶ πλήρη ἐκ τοῦ βαρέος μεθυστικοῦ ἀρώματος τῶν ἡλιοτροπιῶν σκιάδα.

Τί ἐξαίρετος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Βρινιάκ! Ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς τοῦ σώματος τῶν Ὀδηγῶν, μὲ εὐρέα καὶ μεγαλοπρεπῆ στέρνα, ἀνοικτοπρόσωπος, μὲ μακρὰν, μαλακὴν καὶ λεπτὴν γενειάδα, ἔγνω ν' ἀπολαύσῃ πάσας τὰς τέρψεις τῆς ζωῆς.

Εἰσελθὼν εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, καθ' ὃν χρόνον ἡ αὐτοκρατορία ἦνθε ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι αὐτῆς, ἔδραξε τὴν χαρὰν ὅπου δῆποτε, ὀφείλω δὲ νὰ εἶπω, ὅτι τὴν ἀνακήρυξιν τῆς δημοκρατίας δὲν ἐθεώρησεν ἀρκοῦντα λόγον, ὅπως παραιτηθῆ τῶν ἡδονῶν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ διεσκέδασεν ἐπὶ τῆς προεδρίας τοῦ κ. Θιέρσου, τοῦ Μὰκ-Μαδὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ κ. Γρεβύ. Μόλις δὲ πρὸ ἐπταετίας ἡ ποδालγία του ἐθεώρησε καλὸν νὰ παρεμβῆ. Ὁ Βρινιάκ ἦγε τότε ἡλικίαν...

Διατὶ ὅμως νὰ ὁμολογήσω τὴν ἡλικίαν ἀξιολόγου ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἡ φιλία μοι εἶναι σχεδὸν ἀσφαλὴς καὶ ὁ μάγειρος ἀπαράμιλλος ;

Τῷ συνεβούλευσαν τότε νὰ μεταβῆ εἰς τὰ λουτρά. Ἐκεῖ, πέραξ λουτήρος, ἐν ᾧ ἀνέβλυζε θερμὸν ρευστόν, ἀναδίδον ὀσμὴν σεσηπῶτων ὠδῶν, ὁ Βρινιάκ συνήτησε νεαρὰν ἀγγλίδα, ἰσχυρὴν καὶ εὐθυτενὴ ὡς ἰνδικὸν κάλαμον. Ὁ φίλος μου ἦτο εἰσέτι ἀρκετὰ εὐειδῆς καὶ εἶχε μεγάλην περιουσίαν, ἐνῶ ἡ νέα εἶχεν ἐλαχίστην, οὕτω δέ, κατὰ τὸν ἐπιόντα χειμῶνα, ἡ ὠραία Ἀγγλίς ἐνυμφεῦθη τὸν ἀπόστρατον ἀξιωματικὸν τῶν Ὀδηγῶν.

Ἀπέκτησαν ἔν τέκνον καὶ εἶναι εὐτυχεῖς.

Μόνον ὁ Βρινιάκ ἐγήρασε πολὺ καὶ ἐγένετο ὑπερμέτρως σοβαρός. Ἀλλὰ δι' ἐμὲ εἶναι ἀγαθὸς ἑταῖρος, διότι, ὅτε ἤμην νεώτατος, μοι ἔδωκεν ἀληθμονήτους πρακτικὰς συμβουλὰς, ὥστε, μολονότι αἱ νόμιμοι τέρψεις τοῦ ἡμεναίου ἐσθεσαν σχεδὸν τὴν ζωηρότητα αὐτοῦ, αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν εὐτυχῆ νὰ συναντῶμαι μετ' αὐτοῦ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν. ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας.

Ἐνῶ, συνδιελεγόμενοι, διηρχόμεθα πρὸ μικρᾶς αἰθούσης, παρετήρησα εἰς τινα αὐτῆς γωνίαν, καθήμενον σοβαρῶς ἐνώπιον τραπέζης, τὸν υἱὸν τοῦ ξενίζοντός με, ὀνομαζόμενον Γάστονα, εὐειδῆς μελαγχροινὸν παιδίον, τὸ ὅποτον, ἀποθέσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν γραφίδα του, παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός, τὸ ὅποτον μοι ἐφάνη μελαγχολικόν, τοὺς ἐλιγμούς τῶν ἱπταμένων εἰς τὸν κῆπον χελιδόνων.

*
**

Ἡ θεὰ τοῦ αἰμαλώτου παιδὸς ἐν ἐκείνῃ τῇ αἰθούσῃ, τὴν ὁποίαν τὸ ἀπλετον φῶς τῆς περιβαλλομένης ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων σκιάδος ἐδείκνυε σκοτεινοτέραν εἰρηκτῆς τοῦ δουκικοῦ τῆς Ἑνετίας μεγάρου, μὲ κατέθλιπεν, ὥστε δὲν ἐκρατήθην νὰ εἶπω πρὸς τὸν φίλον μου :

— Πῶς ἔχεις τὸ θάρρος νὰ ἐγκλείης τὸ ἀτυχὲς παιδίον μὲ τοιοῦτον καιρὸν ;

Ὁ Βρινιάκ μοι ἀπεκρίθη :

— Ἀρῶν, φίλτατέ μοι, μάθη νὰ γράφῃ, θὰ τον ἀφήσω ἡσυχον, διότι εἶναι μόλις πενταετῆς καὶ εὐφυστάτος, ἀλλ' ἐννοῶ, ὅτι πρέπει νὰ μάθῃ νὰ γράφῃ... νὰ γράφῃ καλῶς.

— Μήπως θέλεις τοῦτο, διότι σὺ γράφεις ὡς μικρὸν γατάκι ;

— Ἴσως· πρέπει νὰ προσπαθῶμεν, ὅπως τὰ τέκνα μας ἀποφεύγῃ τὰ ἐλαττώματα ἡμῶν, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν πρόσκομμα εἰς τὸν δρόμον μας... Ἐκτὸς τούτου...

— Καϋμένη Βρινιάκ, ἀφότου κατοικεῖς εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἔγειναι πολὺ σοβαρὸς καὶ λεπτολόγος.

— Πιθανόν. Ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος ὅμως κυβερνᾷ καλῶς τὸ σκάφος τοῦ οἴκου του... Θέλεις νὰ μάθῃς πραγματικῶς διατὶ ἐπιμένω, ὅπως ὁ υἱός μου μάθῃ νὰ γράφῃ καλῶς ; Εἶναι ἱστορία τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ με ὠνόμαζες σοβαρὸν καὶ λεπτολόγον. Ἦτο τὸ ἔτος χίλια ὀκτακόσια ἐξήντα τρία... Τότε ἡ Βάδην ἦτο Βάδην καὶ τὸ Μοντεκάρλο τρώγλη ἀλιέων. Ὅλοι οἱ κομποὶ ἢ οἱ νομιζόμενοι τοιοῦτοι ἔτρεχον εἰς τὴν Βάδην, ἀμα ἤρχετο ὁ Ἰούλιος. Αἱ λέσχει ἡμῶν εἶχον ἐρημωθῆ, οὐδεὶς ἐσύχναζεν... ἐγὼ ὅμως εἶχον μείνει εἰς τοὺς Παρισίους... διότι...

— Ἐννοῶ κάλλιστα· ἡ αἰτία σου ἦτο ξανθὴ, μελαγχροινὴ ἢ ρούσα ;

— Σιώπα, διότι ἠμπορεῖ νὰ σὲ ἀκούσῃ ὁ Γάστων... Ἐν βραχυλογίᾳ, εἰς τὸ μικρὸν πρῶτον πάτωμά μου δὲν ὑπέφερον πολὺ ἀπὸ ἀνίαν, ὅτε, πρῶταν τινὰ, λαμβάνω ἐπιστολήν. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἦτο αἰτησις χρημάτων... Ἡ φράσις αὐτῆς δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνήθων, δὲν ἀφηγεῖτο οἰκονομικὰς ἀποτυχίας, οὐδ' ἐνεῖχεν ἐπικλήσεις τῶν φιλανθρώπων αἰσθημάτων, οὐδ' ὑποσχέσεις αἰωνίου εὐγνωμοσύνης, ἀλλ' ἦτο σαφῆς καὶ ἀκριβῆς, ἀνευ περιτολογίας. Ἴδού περίπου τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς : « Δὲν ἔχω πλέον οὐδ' ὀβολόν· στείλέ μοι τριακόσια φράγκα ὅπως πληρώσω τὸν ξενοδόχον μου καὶ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Γαλλίαν, ἢ πεντήκοντα λουδοβίκεια, ὅπως προσπαθῶσω ν' ἀνακτήσω τ' ἀπολεσθέντα... »

Ἡ ἐπιστολὴ—φοικωδῶς κακογεγραμμένη—προήρχετο ἐκ Βάδης, πλὴν ὑπῆρξεν ἀδύνατον ν' ἀναγνώσω τὴν ὑπογραφήν.

Ἐπροσπαθῶ, ἐξετάζων ἕκαστον γράμμα αὐτῆς καὶ ἀνερευνῶν τὴν μνήμην μου, νὰ ἀνεύρω τίς ὁ γράψας ἀλλ' ἀδύνατον ν' ἀνακαλύψω κἂν ἴχνος τοῦ δράστου τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἐσχάτης ἐκείνης κακογραφίας. Εἰς τὴν Βάδην ὑπῆρχον τριακόσιοι φίλοι μου, ἐξ αὐτῶν δὲ τοῦλάχιστον οἱ διακόσιοι ἐννεήκοντα ἐννέα ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κατορθώσωσι νὰ μείνωσιν ἀνευ ὀβολοῦ... Καὶ ὅμως ἔδει ν' ἀνακαλύψω τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο ὄνομα ! Ἐπὶ δύο ἡμέ-

ρας εἰς τοῦτο μόνον κατέγινα, ἐπικαλούμενος τὰς ἀναμνήσεις μου καὶ ἐπιδεικνύων τὴν διαβολοῦπογραφὴν πρὸς ὄσους συνήντων. Φροντίς ματαία! Ἐκαστος ἐξέφερον ἀντίθετον γνώμην.

»Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς εἰς ὁποῖαν ταραχὴν διετέλουν. Τότε εἶχον διάφορα φρονήματα. Ἐφρόνου, ὅτι τὸ ν' ἀρνηθῶ χρήματα πρὸς φίλον ἦτο ἀνανδρία!... Ὅταν ἦναι τις νέος, εἶναι ζῶν!... Ὅ,τι δὲ μ' ἐστενοχώρει περισσότερο ἦτο, ὅτι ἴσως ἡ ἀδιάκριτος ὑπογραφή ἀνῆκεν εἰς ἀληθῆ φίλον.

»Ἐτηλεγράφησα πρὸς δέκα δώδεκα οἰκείου, ἀλλ' οὐδεὶς αὐτῶν εἶχε γράψῃ τὴν ἐπιστολήν.

»Ἀποφασίζω λοιπὸν καὶ προσφεύγω πρὸς ἐμπειροτέχνας καλλιγράφους, ἀλλ' οὐδ' ἐξ αὐτῶν ἐφωτίσθη τὸ παράπαν. Οὗτος ἀνεγίνωσκεν ἀδιστακτικῶς Καζερινιέ, δεχόμενος καὶ νὰ ὀρκισθῆ ἐπὶ δικαστηρίου περὶ τῆς ἀληθείας· ἐκεῖνος προὔκλει οἰονδήποτε νὰ τον διαψεύσῃ ὅτι ἡ ὑπογραφή δὲν ἔλεγε Σουτινιέ, ἔτοιμος καὶ αὐτὸς νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν γνώμην του ἐνόρκως· τρίτος διεβεβαίω ὅτι δὲν ἦτο ὄνομα, ἀλλ' ἡ λέξις χαίρετε.

»Ὄνόματα Καζερινιέ καὶ Σουτινιέ μοὶ ἦσαν ἀγνωστα...

»Ἐφυλλομέτρησα τοὺς καταλόγους τῶν Λεσχῶν, ἐξήτασα ὄνομα πρὸς ὄνομα τὸ βιβλίον μου τῶν διευθύνσεων... ἀλλὰ τίποτε, ἀπολύτως τίποτε... Φαντάζεσαι τὴν ἀνησυχίαν μου, εἶχον πυρετόν!

»Τὴν τρίτην ἡμέραν μοὶ ἦλθεν ἔμπνευσις ὡς πρὸς τὰς προηγουμένης ἰδέας μου ἀπλουστάτη· ἔγραψα εἰς τὴν Βάδην καὶ ἐζήτησα τὸν κατάλογον πάντων τῶν Γάλλων, ὅστινες τότε κατόικουν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου ἐπιστολέως μου ὑποδεικνυόμενον ξενοδοχεῖον, σκοπῶν νὰ γράψω πρὸς πάντας τοὺς ἐξ αὐτῶν γνωστούς μοι, οὕτω δὲ ν' ἀπαλλαγῶ τῆς ἀδημονίας. Ἡ τοιαύτη πράξις μ' ἐπράυνεν, εἶχον δὲ πράγματι ἀνάγκην ἡσυχίας μετὰ τὴν ἀνεξήγητον ἀνησυχίαν, ὑφ' ἧς εἶχον καταληφθῆ ὡσεὶ μυστηριῶδες τι καὶ πεπρωμένον μὲ ὤθει.

»Τὴν ἐσπέραν τῆς τρίτης ἡμέρας κατεκλίθη ἐνωρίς καὶ ἀπεκοιμήθη ταχέως...

»Ὁφείλω νὰ σοὶ ὁμολογήσω, ὅτι εἶχον καὶ ἔχω ἀκόμη τὴν μαγίαν νὰ διατηρῶ ἀνημμένην κανδήλαν εἰς τὸν κοιτῶνά μου, μὴ δυνάμενος οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ μείνω εἰς τὸ σκότος.

»Ἐκείνην ὅμως τὴν νύκτα... παράδοξον πρᾶγμα, τὸ ὅποτον δὲν δύναμαι νὰ συλλογισθῶ χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν... ἐκείνην τὴν νύκτα, ἀφυπνίσθη ὑπὸ μικροῦ ξηροῦ κτύπου ἐν τῇ βαθείᾳ σιγῇ.

»Οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ μάθω τί ἦτο ἐκεῖνος ὁ κτύπος, ὑποθέτω ὅμως, ὅτι προὔξενήθη ὑπὸ τῆς σθεσεῖσθης κανδήλας, διότι, ἀφυπνισθείς, εὐρέθη εἰς πυκνὸν σκότος.

»Κατ' ἀρχάς, αἰσθημα στενοχωρίας ἐπέβη τὸ στήθος μου — τοῦτο πάσχω πάντοτε εἰς τὸ σκότος — πρὶν ἢ δὲ λάβω καιρὸν ν' ἀφυπνισθῶ ἐντελῶς, ἤκουσα... ναί, φίλτατε, δὲν ἐπίστευσα ὅτι ἤκουσα, ἀλλ' ἤκουσα θετικῶς — ἀποτέλεσμα τῶν νεύρων, θὰ εἴπῃς... πλὴν ἀδιάφορον! — ἤκουσα φωνήν, ἧτις ἀσθενέστατα ἐψιθύριζεν: Ἰάκωβος Λερμινιέ!...

»Ἐφρικίασα καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ ψυχρὸς ἰδρὼς μὲ περιέβρεξε, χωρὶς νὰ ἤξεύρω τὴν αἰτίαν.

»Ἐντὸς δευτερολέπτου ἐντελῶς ἀφυπνισθείς, ἤμην ὀρθιος, εἶχον ἀνάψῃ κηρὶον καὶ ἀνεγίνωσκον αὐθις τὴν ἐκ Βάδης ἐπιστολήν... Πῶς δὲν εἶχον ἐννοήσει τὴν ὑπογραφήν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς;... Καὶ ὅμως ἦτο σαφεστάτη!

»Ὁ Λερμινιέ ἦτο εὐγενέστατος, περιποιητικὸς, ἀλλ' ὀλίγον τρελλὸς νέος, τὸν ὅποτον εἶχον ἀγαπήσει πολὺ, ὅτε ἤμεθα πολὺ νέοι, ἀκολουθῶν δ' ἐπὶ χρόνον ἀρκετὸν δὲν εἶδον καὶ τὸν ὅποτον ἐπανεῦρον εἰς τὰς ἀτραπούς ἐκείνας τοῦ βίου, εἰς τὰς ὁποίας θλίβομεν ἀλλήλων ταχέως τὰς

χεῖρας καὶ ἀνταλλάσσομεν συγκινητικὰ τινα «ἐνθυμείσαι;» εἶτα δ' ἀποχωρίζομεθα ἐπὶ ἔτη.

»Ὁ καϋμένος ὁ Ἰάκωβος!... Οὕτως ἐκαλοῦμεν αὐτὸν πάντοτε εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Ἁγίου Κύρου...

»Παρητήρησα τὸ ὠρολόγιον· εἶχε παρέλθει τὸ μεσονύκτιον, ἐπομένως οὐδὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω, ἀλλ' ἄμα τῇ πρωΐᾳ... Παραχρῆμα ὅμως ἔγραψα ἐξηγητικὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ συγγνώμην, ἔθεσα ἐν αὐτῇ τὰ αἰτηθέντα χρήματα καὶ τὴν ἐσφράγισα... Ἐνῶ δ' ἔπραττον ταῦτα, ἐπανήρχετο εἰς τὴν μνήμην μου ἡ φωνή, τὴν ὁποῖαν πρὸ μικροῦ εἶχον ἀκούσει. Ὁμοιάζεν ἀκριβῶς πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ Ἰακώβου, ὁσάκις ἦτο βιαίως συγκινημένος.

»Ὅποσον παράδοξος εἶναι ἡ ἐργασία τῆς μνήμης ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν! ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν, καὶ πῶς ἠδυνήθη νὰ ἐπανεῦρω, μάλιστα δὲ καθ' ἕν ὕπνον, τὸ ὄνομα καὶ τὴν φωνὴν τοῦ καϋμένου τοῦ Ἰακώβου;

»Ἀκολουθῶν, κατεκλίθη ἐκ νέου εὐχαριστημένος καὶ ἡσυχος, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶ πλέον τὴν φωνὴν ἐν τῷ σκότει τοῦ σιωπηροῦ κοιτῶνός μου.

»Ὅχι, δὲν τὴν ἐνεθυμήθη πλέον... μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν, τῇ ἐπαύριον, ἔλαβον τηλεγράφημα ἐκ Βάδης ἀναγγέλλον μοι, ὅτι ἡ συστημένη ἐπιστολή μου ἐπεστράφη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ὅπως μοὶ ἀποδοθῇ...

»Ὁ δυστυχὴς Ἰάκωβος εἶχεν αὐτοχειριασθῆ τὸ προπαρελθὸν μεσονύκτιον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κανδήλα μου ἐσβύνετο μὲ ξηρὸν κτύπον... ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν τῆς ὑφουμένης σφύρας πιστολίου...»

***

Ὁ Βρινιὰκ ἐβῆξεν ὀλίγον, ὅπως καταστήσῃ καθαρὰν τὴν φωνὴν του καὶ προσέθετο μ' ἑλαφρὸν θλιβερώτατον μειδίαμα: «Ἀπαιτῶ ἀπολύτως νὰ μάθῃ ὁ υἱός μου νὰ καθαρογράψῃ»

Δμλ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ὁ ἄνθρωπος ἀπορροφᾷ τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος διὰ ν' ἀποβάλλῃ διὰ τῆς ἐκπνοῆς ἀνθρακικὸν ὀξύ, τὸ ὅποτον ὅμως διὰ νὰ σχηματισθῇ προπλαμβάνει ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἀναγκαῖαν ποσότητα τοῦ ἀνθρακος. Τοῦτο εἶναι ἀπώλεια τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος πρέπει ν' ἀντικαταστήσῃ. Ἄλλ' ἡ ἀπώλεια αὕτη οὐδ' ἡ μόνη οὐδ' ἡ σπουδαιότερα εἶναι, καθόσον ὁ ἄνθρωπος ὑφίσταται ἀπωλείας διὰ τῆς ἐκκρίσεως τῶν οὕρων, διὰ τῆς ἀποπνοίας τῶν πνευμόνων, διὰ τῶν κενώσεων τῶν κοπρόνων καὶ διὰ τοῦ ἰδρώτος.

Ἄν αἱ τοιαῦται ἀπώλεια δὲν ἀντικαθίσταντο, ὁ ἄνθρωπος ταχέως θὰ κατηναλίσκετο καὶ θ' ἀπέθνησκε βεβαίως. Διὰ τῶν τροφῶν ὅμως ἀντικαθίσταται πᾶσα ἀπώλεια.

Πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν ἀπωλειῶν ἀνάγκη αἱ τροφαὶ νὰ περιέχωσι ποσότητά τινα οὐσιῶν ἐξ ἐκείνων, ἐξ ὧν τὸ σῶμα ἡμῶν εἶναι κατεσκευασμένον. Πρέπει πρὸς τούτους ἡ τροφή νὰ συντηρῇ τὴν ζωικὴν θερμότητα καὶ νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὴν μυϊκὴν ἐργασίαν. Πρέπει τέλος ἡ τροφή νὰ ἦναι ἱκανὴ πρὸς αὐξήσιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Εἰς τὰ προσεχῆ λοιπὸν φύλλα θὰ ὑποδείξωμεν ποῖαι αἱ κατάλληλοι διὰ τὸν ἄνθρωπον τροφαί, καὶ ποῖοι οἱ ὑγιεινοὶ κανόνες διὰ τὴν χρῆσιν αὐτῶν.

ΔΓ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Ταρῶ Ν. Καγκάδη καὶ κκ Δημ. Ρούφην. Διον Ν. Φιλιώτην, Α. Ι. Κινιὸν καὶ Ν. Κάγκαν. Συνδρομαὶ ἡμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Στ. Π. Χαλκωματῶν. Ἐλήφθησαν — κ. Κων. Ι. Βασιλείου. Ἀπεστάλησαν. Φροντίσαστε. — κ. Γ. Κυδωνῆν. Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ ἐπτά, πρὸς οὓς ἀπεστάλη τὸ φύλλον ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 556. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Κωτσάκην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον «Ἀπομνημονευμάτων». — κ. Α. Σωτηρόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον «Ἀπομνημονευμάτων». Φύλλα ἀπεστάλησαν.